

AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
INGYENES LAPJA

Oroszházi HARANGSZÓ

XIX. évfolyam 1. szám · 2012. böjt–húsvét

Bátorság az élethez

Mert semmi jel nem utalt arra, hogy valami meg fog változni. Hiába hallották háromszor is a tanítványok Jézustól, hogy így kell történnie, amikor megtörtént, mégsem tudtak vele mit kezdeni. Maradt a kétségbeesés, a bukás feletti csalódottság, az égető, megválaszolatlan kérdés: mikor érkezik már el a megváltás? Harmadnapra? Mikor elmúlik a nagy ünnep, mikorra lassan elfelejtik a názáreti tanító szenzációját, mikor a hét első napján megint csak egy új hét kezdődik el – immár nélküle? Mi történik harmadnapon? Úgy látszik, nem volt elég a Mester ígérete, hogy ő a feltámadás és az élet. Úgy látszik, nem voltak elegendők a jelek, az élet diadalának jelei: Jairus gyászos szobájában a kislány életre támadása, a naini gyászmenet előtt a koporsóból felkelő ifjú, vagy a betániai sírboltból kilépő Lázár. Nem voltak elegendők, mert most úgy tűnt, hogy a kereszten maga az élet halt meg.

Harmadnap hajnala azonban megmutatta, hogy a világ legsötétebb ellentmondása nem lehet igaz. Az élet nem halhat meg! A világ lényege, a teremtő isteni akarat legnagyobb csodája nem válhat martalékvá semmi életellenes erőnek, bűnnek, betegségnek. Húsvét üzenete nem egy pompázatos, beharangozott világszenzáció keretében lett ismertté az emberiség előtt. A csodát elhinni alig akaró asszonyok, a teljes igazságra lassan-lassan rádöbbenő tanítványok voltak a szemtanúk szűk körben. De az általuk elmondott hír diadalútja nem ettől függött, hanem magától a hírtől: az élet győzött és mindig győzni fog.

Ezért mindig különleges élmény számomra, amikor a tavasz még nem bontja ki minden színét. Amikor a vidám sárgás-

zöldek még nem intenek az utak mellől, amikor a látóhatárt meghatározó lombosodás még nem terít zöldes fátylat a jól ismert tájra, amikor vadcseresznyék vagy kökénybokrok messze kiáltó fehérsége még nem virít ki a szürkés háttérből. De lehet érezni, hogy az élet készül valamire. Ellenállhatatlan erővel akarja sokszínűségével, gazdagságával, újabb életet forrasztó megnyilvánulásával elborítani a földet, felrázni a lelket, visszaadni az élet diadalába és megfizethetetlen áldásába vetett hitet. Pedig a tavasz még hordja a hideg tél minden sebéit. Metsző szél szaggatta ágakat, latyakos olvadások keréknyomba dermedt emlékét, kevesebbet hozó őszeletti aggódás hosszú estéit, hó alá temetett remények tetemeit. De van bátorsága újrakezdeni. Nem a múltba réved, hanem új rügyvet, új hajtást, új életet hoz, azzal az érintetlenséggel, ami csak az újrakezdők, a tiszta lappal indulók sajátja. Még nagyon kevés a zöld, de a föld már sóhajtja a nagy megújulást. Ilyenkor kiáltja a világba a húsvét a „csakazértis” üzenetét.

Valahogy át kellene vennünk a friss tavasz élni akarásának lendületét. Fel kellene mérnünk mindent, ami előbukkan az olvadás után, szembe kellene néznünk azzal, hogy mit hagytunk a tél halott hidegében megfagyni, ki kellene ráznunk fülünkéből, lelkünkéből üres szavak, hazug szövegek álmosító zsongását. Bátorság kell ehhez, a jövőt akarók bátorsága. Mert sokszor ijesztő, hogy magunk mennyit hibáztunk. Ijesztő, hogy hányszor féltünk az igazságtól. Ijesztő, hogy saját magunkban hogyan kerekedett felül az, amit magunk sem akartunk. És mindig vannak olyanok, akiknek a megijedt, visszahúzódo tömeg kell, amelynek mindent meg le-

het mondani, amelyet a lelkénél fogva lehet rángatni, amely közé csillogó hamisítványt lehet szórni, hogy az arctalanra tett egyén azt keresse a porban és verekedjen össze a többi becsapott keresővel.

Felemelni a fejet, felemelni a szívet, felemelni a tekintetet: vannak korok, amikor nagy bátorság ezt megtenni. Nagy bátorság, mert olyannyira elhitették a felül hangoskodók, hogy van erejük és hatalmuk visszatörni az igába a kitörni akarót, hogy ennek a megaláztatásnak a fájdalmát nem meri már vállalni senki. De nézzünk szét: a tavasz sem törődik András-napi latyakkal, karácsonyi metsző széllel, vízkereszt hívfúvással, gyertyaszentelő becsapós napsugarával. Mind egyik lenyomata ott van a múlton, de eljött az ideje annak, hogy új szülessen, és az új meg is születik. Bármi is volt, soha nem késő a búcsú a régi rossz szokásnak, feledés az előítéletnek, ölelés a rokonnak, békejobb a haragosnak. Higgyük el, hogy lehet másképp! Higgyünk abban, hogy ajándékba kaptuk a kort, melyben élünk, melynek jelenét és jövőjét kezünkbe vehetjük és élhetjük.

Ne higgyünk annak, aki a megváltoztathatatlan taposómalom hamis prófétájaként gyűlöletet és megosztottságot szít. Nem hagyjuk, hogy 2012 tavaszán korábbi telek halott fuvallata megdermesse az életet akaró megújulást. A gazdag aratás reménységével lendül a magvető keze, a bőséges, vidám szüret vágya indítja a gazdát lemetszeni a régi vesszőt... Húsvét diadalmas Urába vetett hitünk és Krisztusnak az erőtlenségünk által célba jutó ereje munkálja közöttünk, hogy együtt akarjuk az Istentől ajándékba kapott újat. Mindannyian.

ÖRDÖG ENDRE

Mindenkinek áldott feltámadási ünnepet kíván az Oroszházi Evangélikus Egyházközség!

41 évi lelkészi szolgálat után

Az Isten által akart életrend szerint lelkészi szolgálatom leghosszabb szakaszát, az aktív lelkészi szolgálatot lezárom, igyekszem egy igei összefoglalást adni. 41 éven át mi volt a legfőbb szándékom? A kiindulási pontom az Apostolok Cselekedetében olvasható.

Pál apostol és kísérei megérkeztek a pizídiái Antiochiába. Az ünnepi rend szerint zsinagógába mentek. Hátralétek. A gyülekezet vezetői üzenetet küldtek az idegeneknek e szavakkal:

„Atyámfiai, férfiak, ha van valami buzdító szavatok a néphez, szóljatok.” [ApCsel 13,13–15]

Isten megértette velem, hogy ha valaki vasárnaponként elcipel életét a templomba, mindenfélétől megterhelve, belefáradva, akkor biztató, bátorító, erősítő, felemelő szóra (igére) van szüksége, hogy tovább tudja hordozni meggyűrődött, megsebesült, megkeseredett életét.

Már az is csodálatos, hogy az Úr Jézus elindult a Szentföld területén falvakba és városokba, hogy az embereket saját élethelyzetükben szólítsa meg. A perspektívatlanok számára Isten országa örömteli távlatát ragyogtatta fel, és gyógyító szeretettel fordult mindenféle beteg felé. Megszánta őket elesettségükben, mert látta, hogy az életüket céltalanul és értelmetlenül tengetik napról napra. Nincs támaszuk, azaz nincs pásztoruk. S ezért mondta a tanítványainak:

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” [Mt 9,35–37]

De mit kell mondani az elesetteknek, aszténiasoknak, életük értelmét, irányát elvesztőknek?

Nekik hiába mondogatjuk, hogy legyenek jók, becsületesek, viseljék el az elviselhetetlent, sose adják fel, viselkedjenek rendesen stb. Mert az elesettek, elgyötörtek között az ilyen szó nemcsak nem gyógyító, hanem sebet ejtő, és éppen ezért a bűn kategóriájába számítandó. De akkor mit kellene szólni? S így lett világossá, hogy nem mit, hanem Kít kell hirdetni. S az lehet a szenvedő ember kiútja, ha lelki tekintetét a Szenvedő Krisztusra emelheti, hogy Róla olvassa le az életharc legnagyobb titkát. Alaptételként fogadtam el, amit a népek apostola így határozott meg a vele vitába szállóknak, de mindenki más számára is:

„Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is, mint a Megfeszítettéről.” [1Kor 2,2]

Megrendítő felfedezni, hogy ebben a szent vállalkozásban a mi büszke akarattal és leborulva szabad tudatosítani, hogy Isten az, aki a nagyszerűt elkezdte az övéiben.

„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” [Fil 1,6]

Ő kezdte el bennünk azt, amit olykor tévedésből és önhittségből magunknak tulajdonítunk, és azt véljük, hogy mi térünk meg, holott még a tékozló fiú is „megtaláltatott” a hazamentében.

Jobb, ha szerényen tudatosítjuk az Úr Jézus részben lehűtő, részben felemelő szavait:

„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendellek titeket arra, hogy elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.” [Jn 15,16–17]

Van-e fontosabb a Szentírásnál?

„Ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.” [Jn 20,31]

Negyvenegy évem volt az aktív szolgálatban. De mikortól vagyok evangélikus lelkész? Nem a dátumát tudom, hanem az igéjét – az elveszett fiúk felismerése óta (Lk 15), mert ilyen az ember – mint a fiúk: tékozló, szeretetlen, de mégis sejt valamit a jó megoldásról... ám nem ez a lényeg, hanem az, hogy az Atya hazaváró... hogy az egyiknek szalad elébe, a másikkal megy utána...

Sőt, úgy tapasztaltam: volt, hogy előbb jött... valamikor az 1960-as évek közepén, és én ezt feleltem – Simon Péter után: Uram, kihez mennék? Mindezt a békéscsabai gyógszerraktárban. S utána jött, amikor felfedeztem, hogy kik kellett nekik: a gyilkos Mózes, a gyilkos és házasságtörő Dávid, a háromszorosan tagadó Péter, valamint Pál, az egyház, Krisztus testének üldözője. Értsük meg a bűnbocsánat valóságos voltát! Nagyszerű tétel Staupitztól a még fiatal, de hitbeli krízisektől szenvedő Luthernek: Jézus Krisztus nem képzelt bűnösök képzelt megváltója, hanem valódi bűnösök valódi megváltója. Őt hirdetem.

Az említett 41 évből több mint 18 évet Orosházán töltöttem. Megharcolt élet, olykor küzdelmekkel. Volt nagyon nehéz időszak, volt könnyedebb. De mindig buzdító, bátorító szót volt szándékomban hirdetni az ige köré gyűlt közösségben. S azt is tudom, Orosházára jövetelem nem az én akaratom volt. Az esperesi szolgálat sem az én akaratom volt. Megfuthattam volna innen, de az én Uram és Istenem nem engedett. 1996-ban már megértettem. Június végén volt az esperesiktatás. Előtte hónapokon keresztül foglalkoztatott a szentige, hogy „nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki és rendellek...” Hónapokon keresztül ez az ige forgott a fejemben, szívemben. Elérkezett az esperesiktatás napja. D. Dr. Harmati Béla püspök feladta volt a beiktatásom. Már baktattunk befelé a templomba, amikor felvetődött bennem a kérdés. Vajon miről prédikál majd a püspök? Milyen igét választott? Beértünk, zengett az „Erős vár...”, és a püspök hozzákezdett az oltártérben a szolgálathoz: „Hallgassátok meg azt a szentigét, amelyet írva találunk János evangéliuma 15. fejezetének 16. versétől kezdődően a következőképpen.” A gyülekezet felállt, s én majdnem elszédültem. A hónapok óta szívembe forgatott ige hangzott el igehirdetési alapigeként: „Nem ti választottatok engem, hanem én...” – Jézus.

A küldetésnek immáron vége, és egy kérésem van még: Jézus legyen irgalmas hozzám! De mindenkihez, aki ennek fontosságára már rájött.

RIBÁR JÁNOS

50 éves konfirmandus-találkozó

Evangélikus egyházunk számos gyülekezetében tradíció az egykori konfirmandusok összehívása, a jubileumi alkalmak közös megünneplése. Ebben az évben szeretnénk a mi gyülekezetünkben is elindítani ezt a szép hagyományt. Úgy tervezzük, hogy az első alkalommal az 50 éves jubileumra koncentrálunk, amely csapathoz csatlakoznának még azok az egykori konfirmandusok, akik 1-2-3 évvel vannak túl a kerek évfordulón. Természetesen szívesen vesszük, ha bárki a még megelőző évekből velünk ünnepel.

Gyülekezeti újságunkban kb. egy évvel ezelőtt vettem fel először a közös ünneplés, találkozás gondolatát. Akkor személyes emlékezéssel próbáltam meg felidézni azt az áldott emléket és élményt, melyet a konfirmációnak kapcsán átéltem. Ezúttal arról szeretnék írni néhány gondolatot, hogy milyen külső körülmények között éltük meg a konfirmációs felkészítést, a vizsga és az ünnepi istentisztelet időszakát.

Mintegy fél évszázaddal ezelőtt kemény, diktatórikus világban éltünk. Az otthoni keresztyéni nevelés mellett a kinti világban annak az ellenkezőjét harsogták a fülünkbe, mint amit szüleinktől hallottunk. A templompadokban besúgók leselkedtek, s jelentették, hogy ki van ott és mi hangzik el a szószékről. Bizony, sokakat sikerült megfélemlíteni, mert utána jött a retorzió, a „vallatás” az iskolában: Ki volt vasárnap templomban? És utána a lesújtó pillantással kísért megjegyzés, hogy te milyen buta vagy, hogy ezekben hiszel! Csoda hát, hogy ilyen kevesen maradtunk?

De akkor – mindezek ellenére – büszkén vállaltuk a konfirmációra való felkészülést. Valahogy ösztönösen éreztük, tudtuk, hittük, hogy az az igazság, amit a szüleinktől és a templomban hallunk. Túrtuk a megalázó megjegyzéseket, loholtunk az iskolai programokról a konfirmációs felkészítésre, mivel az iskolában többször „rászervezték” az egyházi alkalmakra abból a célból, hogy távol tartásuk az ifjúságot a „népbutítástól”. Ilyen küzdelmek árán – melyeket korántsem éltünk meg küzdelemnek – elérkezett a konfirmáció, hitünk megerősítésének alkalma. Nem a mi érdemünk, hogy ebből az áldásból részesülhettünk. Egyedül az élő Isten megtartó kegyelmének köszönhető, aki az üldözések idején is megőrzi népét. Hálás szívvel gondolunk szüleinkre, akik így és erre neveltek, akiknek volt bátorságuk és kitartásuk, hogy a „kes-

keny útra” igazítsák lépteinket, keresztszüleinkre, akik komolyan vették keresztelésünkkor tett fogadalmukat, és segítettek keresztyéni nevelésünket.

Végezetül szeretnék még két gondolatkört kiemelni a konfirmáció sok-sok mély teológiai gondolatot érintő témaköréből.

Miért megerősítés? Abban az időben, amikor még mi készültünk a konfirmációra, természetes volt, hogy mindannyian meg voltunk kereszttelve. Szüleink, keresztszüleink gondoskodtak róla, hogy még akkor, amikor fel sem foghattuk, mi történik velük, Jézus gondjaira bízzanak bennünket. Akkor ők tették helyettünk a fogadalmat. A konfirmáció alkalmával mindenki személyesen, maga dönt Jézus követése mellett, és fogadalmával megerősíti azt, amit kereszttelésekor szülei, keresztszülei fogadtak. Teszi ezt felelősséggel, hittel, s ettől kezdve a gyülekezet felnőtt tagjaként részesülhet az Úr Szent Vacsorájában.

Fogadalmotétel. Komoly, elkötelező kifejezés. Életünk során sokszor, többféle formában – magunkban vagy ünnepelesen, felelősen vagy felelőtlenül – tehetünk fogadalmakat. Aminek azonban igazán súlya van, aminek megszegése súlyos következménnyel jár, az az a fogadalmat, amit az élő Isten színe előtt teszünk. Ilyen például házasságkötéskor, keresz-

teléskor, egyházi szolgálat felvállalásakor tett fogadalmunk. Életünk első ilyen alkalma a konfirmációs fogadalmotétel.

Befejezésül – különösen a találkozóra készülőket kedvéért – idézzük fel: „Hálát adok Istennek, az én Teremtőmnek, hogy engem a keresztségben gyermekévé fogadott. Hiszem, hogy Jézus Krisztus az én Uram és Megváltóm, aki nekem is bűnbocsánatot szerzett a kereszten. Valom az evangélikus keresztyén egyház tisztá és igaz tanítását, és hozzá hűséggel ragaszkodom. Kérem a Szentlélek világosságát és erejét, hogy a bűn ellen harcoljak, a szeretetben növekedjek, a hitben megálljak mindhalálig. Ámen.”

Hálát adok... Hiszem... Vallom... Kérem...

JANTOS ISTVÁNNÉ
(Keresztes Ilona)

*Nagy szeretettel és lelkesedéssel
készülünk az 50 éves
konfirmandus-találkozóra.*

*Szeretnénk, ha sikerülne, ha sokaknak
öröme telne benne.*

*Erre kérjük első sorban Isten áldását
és mindenki segítségét. A szervezésre egy
kis csapatot alakítottunk, amely már
dolgozik az ügyön, és összeállított egy
körlevelet, amit az alábbiakban adunk közre.*

Kedves Konfirmandustársunk!

A mi szeretett Orosházi Evangélikus Egyházközségünknel hagyományt kívánunk teremteni az 50 éve konfirmált testvérek találkozására, ünnepélyes megáldására. Az első alkalom 2012. május 27-én, pünkösd napján, az áldozati vasárnap keretében lesz. A találkozó és annak megszervezése elsősorban Jantos Istvánné (sz. Keresztes Ilona) ötlete, mely mellé nagy szeretettel, lelkesedéssel csatlakozott Ribár János esperes úr és Ördögh Endre lelkész úr.

A találkozó sora az 1959–1960–1961–1962-ben konfirmált testvérekkel kezdődik, s a tervek szerint utána háromévenként folytatódna. Természetesen szívesen vesszük, ha a még korábbi években konfirmáltak is csatlakoznak hozzánk.

Szeretettel kérjük, hogy fényképek, emlékek ismeretében segíts társaink felkutatásában, hogy minél többen újból körülállhassuk az Orosházi Evangélikus Egyházközség templomának oltárát, és áldást kapjunk további életünkre. Pontos címmel várjuk jelentkezésedet, hogy áprilisban postázni tudjuk a meghívót. Értesítési címek:

Jantos Istvánné (sz. Keresztes Ilona)
Telefon: 00 +36 20/8249860
E-mail: jneilona@gmail.com

Hajdú Györgyné (sz. Berta Erzsébet)
Telefon: 00 +36 20/6698013
E-mail: erzsiberta@gmail.hu

Nagy Sándorné (sz. Keller Klára)
Telefon: 00 +36 20/8247086
E-mail: nagysandorne.klari@gmail.com

Tarsoly Lászlóné (sz. Markovics Katalin)
Telefon: 00 +36 30/2332078
E-mail: szutyone@t-online.hu

Csehi Józsefné (sz. Bíró Éva)
Telefon: 00 +36 20/8245915

Visszatekintés

Részlet az 1999. január 6-ai presbiteri ülés jegyzőkönyvéből:

„1998. december 18-án vitéz Benkő Pál felügyelőtestvérünket Ura és Megváltója hazahívta ebből a világból. A választásokig Jantos István másodfelügyelőt a presbitérium megbízza a felügyelői feladatok ellátásával.”

Ez a két mondat indította azt a szolgálatot, amit mint felügyelő végeztem egyházközségünkben tizenhárom éven keresztül. Nem volt könnyű a kezdet. Pali bácsi „magasra tette a léceket”, azt a szintet nem tudtam teljesíteni. Nem könnyítette meg a munkát az sem, hogy több mint két évig másodfelügyelő voltam. Egyházi törvényeink a felügyelők feladatait két mondatban írják le. Most visszatekintve, a felügyelői munkát úgy foglalom össze: mindaz, amivel a lelkészek munkáját könnyítheti, leterheltségüket csökkentheti azért, hogy minél többet tudjanak a gyülekezet építésével, lelki életével foglalkozni, mindezt a gyülekezet érdekében.

Felügyelői megbízatásom idején több orosházi lelkészrel dolgoztam együtt – kivel szorosabb, kivel lazább munkakapcsolatban. Időrendben így következtek: Ribár Jánossal 1993-tól, Kovács Lászlóval 1996–1999-ig, Skorka Katalinnal 2000–2004-ig, Laczki Jánossal 2004-től, Nagy Ervinnel 2005–2007-ig, Nagy Ervinnével 2005–2007-ig, Deák Lászlóval 2007–2011-ig, Ördög Endrével 2011-től. Nem lenne teljes a sor, ha nem említeném meg Kopf András és a ma is iskolánkban szolgáló Ribárszki Ákos iskolalelkészek nevét, valamint Nánai Lászlót, aki tőlünk indult tábori lelkészi szolgálatra.

A kezdeti bizonytalanságot Ribár János esperes úr segítette áthidalni. Azóta is tőle kaptam a legtöbb segítséget, kapcsolatunk a mai napig jó.

Nyugdíjazásomig munkahelyemen is helyt kellett állnom, ezért az első időben csak kevesebbet tudtam az egyházközség munkájában részt venni. Műszaki ismereteimet hasznosítva főleg az ingatlanok felújításában, karbantartási feladatok megoldásában vettem részt. Emellett természetesen minden más feladatot is elvégeztem, többek között nem maradtam ki a szervezési munkákból sem.

Erre jó alkalom volt a 2001 augusztusában, Orosházán megrendezett III. Országos Evangélikus Találkozó. Előtte a templomot, a gyülekezeti házat kellett ki-

vül-belül festetni. Nehezítette a munkát, hogy a találkozó előtt pár nappal egy hirtelen támadt forgószél a templom tetejét megbontotta. Ennek ellenére a rendezvény jól sikerült. A találkozó három napja alatt háromezer evangélikus testvérünk ellátásáról kellett gondoskodnunk. A visszajelzések kedvezőek voltak, kisebb problémáktól eltekintve nem volt fennakadás.

A találkozó keretén belül 2001. augusztus 18-án megalakult a Magyar Evangélikusok Tanácskozó Testülete (METT). Ötévi szervezés után 2006 októberében létrehozta a Magyar Evangélikus Konferenciát (MAEK), aminek alakuló nagygyűlését szintén Orosházán tartották meg. Ez gyakorlatilag az első magyar evangélikus világtalálkozó is volt. A 400 delegátnon kívül sok érdeklődő is ellátogatott hozzánk, összesen ezer főre becsülték a résztvevők számát.

Ezekon kívül több, az országos egyház, illetve a Déli Egyházkerület által szervezett rendezvénynek adott otthont egyházközségünk. Ezek többségét iskolánkban tartottuk meg.

A felújítási, karbantartási munkákat mindig behatárolta az egyházközségünk anyagi helyzete. Ingatlanjaink öregek, részben műemlékek, a Kulturális Örökség Hivatalának (KÖH) védelme alatt állnak. Nagyobb munkákhoz nem tudtunk anyagi háttérrel biztosítani, a KÖH előírásai csak nehezítették a munkák kivitelezését. A munkákhoz a KÖH támogatást nem tudott adni. Erőnköz mérten mindig igyekeztünk a legfontosabb munkákat elvégezni.

2002-ben az alvégi parókia külső felújítása történt meg. Ehhez a „Széchenyi Terv” pályázatán nyert összeget használtuk fel, az önerőn felül. A parókiák belső renoválását saját erőből finanszíroztuk. Megjavítottuk a felvégi parókia, valamint a Meszes-kisközi üzletsor tetőszerkezetét, az üzletekben a vizesblokkok kialakítását, valamint a szennyvízelvezetést végeztük el. A Divatsarok udvarának zúzottköves borítását, a templomtorony javítását, a templom épületéről a galambok riasztását is megoldottuk. (A felsorolás nem teljes, igyekeztem csak a fontosabbakat megemlíteni.)

2008-ban a városi önkormányzat Támogatási Szerződés keretén belül héthétmillió forint vissza nem térítendő támogatást biztosított a város történelmi egyházainak azzal a kikötéssel, hogy ezt az összeget a városkép javítását elősegítő munkákra kell fordítani. Ezt 2009-ben és

2010-ben is biztosították. 2011-ben hárommillió Ft-ot szavaztak meg hasonló célra. A pénzből 2008-ban a Divatsarok (műemléki környezet) épülettömbjének külső renoválását végeztük el. A következő két év támogatását összevontan a Meszes-kisközi műemlék üzletsor eredeti állapotának visszaállítására fordítottuk. Időközben levéltárunk falai annyira nedvesedtek, hogy az ott őrzött anyakönyvek penészesedtek, állapotuk egyes esetekben kritikussá vált. 2011-ben a falak és a padló szigetelését az iratok állagmegóvása érdekében feltétlenül el kellett végezni. Erre a célra az országos egyháztól félmillió forintnyi támogatást kaptunk, a különbözetet az önkormányzati támogatásból fedeztük. A fennmaradó összegből a gyülekezeti ház falainak szigetelését folytattuk.

Említettem, hogy épületeink öregek, a falak kivétel nélkül nedvesek, salétromosak, a lakások egészségtelenek. A vakolatok, festések a salétromtól leperegnek, tartós felújítást nem tudunk végezni, pár éven belül újra mállik a vakolat, pereg a festék, lehet újakezdeni a renoválást. A továbbiakban is, ha anyagi erőnk engedi, feltétlenül szükségesnek tartom a falak szigetelését ott, ahol még nincs elvégezve.

2008-ban az önkormányzat Kegyeleti Közzolgáltatási Szerződést kötött egyházközségünkkel. Ezzel a városi köztemető problémáját oldották meg úgy, hogy az Alvégi és Felvégi temetőben köztemető részére sírhelyeket biztosítottunk. Ezért a szerződés alapján 2008-ban négy millió forintot fizettek, ami évenként (az infláció mértékével) emelkedik. Itt is hasonló a kitétel: az összeget teljes egészében az említett két temetőre kell fordítani. Ebből a pénzből az elmúlt években a temetői utakat javítottuk ki, kapukat készítettünk, kerítéseket javítottunk, pótolattunk, a felvégi ravatalozó külső és belső javítását végeztettük el, az alvégi ravatalozó falai szigetelve lettek. Pótoltuk a hiányzó szeméttárolókat, parkosítottunk, fásítottunk. Az Alvégi temetőben a halotti hamvak száraz szórására alkalmas szóróparcellát alakítottunk ki, ezzel egy olcsóbb temetkezési szolgáltatás igénybevételére biztosítottunk lehetőséget.

Az Alvégi temetőben a II. világháborús hősi halottak temetője elhanyagolt, lepusztult volt. A temető kerítésének cseréjével, a bozót, a gaz kitakarításával, a sírkövek felújításával méltó nyughelyet alakítottunk ki az itt pihenő katonai és

polgári áldozatoknak. Az I. világháború orosházi áldozatainak sírköveit is felújítottattuk.

Részt vállaltam intézményeink beru-házásainak kivitelezéséből is. Az óvoda játszóudvarának EU-s szabványoknak megfelelő átalakításában, az iskola új szárnyának építésében vettem részt.

2008. január 1-jén gyülekezeti házukban megkezdte működését a Győri Vilmos Evangélikus Szeretetszolgálat. A működés feltételei miatt a gyülekezeti ház helyiségeinek átalakítása vált szükségessé. A szeretetszolgálat működésében kezdetben problémák mutatkoztak. A vezetőváltás után úgy tűnik, ezek megoldódnak, a szeretetszolgálat a jövőben jobban együttműködik az egyházközséggel. 2010-ben az általuk is használt gyülekezeti teremben végeztünk átalakítást. A költségeket a szeretetszolgálat fedezte.

A múlt évi áldozati vasárnapon befolyt összegből a harangok villamosítását, valamint a torony kerengőjének javítását oldottuk meg. Az év folyamán örökséghez jutottunk, ebből a toronyóra már igen aktuális cseréjét, valamint a templomtető és a templom déli bejáratának javítását végeztük el.

Leánygyülekezeteinkben is folytak felújítások. Rákóczi-telepen a templom- és toronytetőt újítottuk fel, a templomon belül gyülekezeti termet, valamint mosdót alakítottunk ki. Szentetornyán a templomtető felújítása és a templombelső festése történt meg. Kardoskúton a tem-

plom külső és belső festésére került sor, s a gyülekezeti ház tetőjavítása mellett a megrepedt harangot is újra kellett öntetni, villamosítását megoldani.

A leánygyülekezeti (Szentesi úti, Gyopárhalmi, Corvin úti) temetőekben a temetések száma éves szinten kevés, az ebből származó bevétel a fenntartást sem fedezi. Több panasz érkezett az ott tapasztalható hiányosságok miatt. Kértük az önkormányzatot, hogy a Kegyeleti Közszolgálati Szerződés hatályát terjesszük ki a külső temetőkre is, így a szerződésben biztosított összeg egy részét itt használhatnánk fel. A kérés az év elején kerül a városi képviselő-testület elé.

Felügyelőként feladatom volt a kapcsolat tartása az önkormányzattal, alkalmanként az országos egyházzal, egyházkerületünkkel. Rendszeresen részt vettem az egyházi rendezvényeken, konferenciákon. Kiemelem az évi rendszerességgel Révfülöpnön megtartott Felügyelők Országos Konferenciáját.

Egyházközségünk négy testvérgyülekezeti kapcsolatot ápol: a finnországi Tampere-Härmälä, a romániai (erdélyi) Tatrang és Fazekasvarsánd és a svájci Erlinsbach gyülekezeteivel. Hozzám talán a tatrangi kapcsolat áll legközelebb, részben azért, mert a kapcsolat újrafelvételében tevőleges részem volt.

Ezúton is köszönetet mondok mindazoknak, akik az elmúlt tizenhárom év alatt szolgálatomban segítettek. Utólag kimondva hosszú időnek látszik, ám a

feladatok sokasága közben nem tűnt úgy. Igyekeztem minden kihívásra jól válaszolni, az egyházközség érdekeit mindig szem előtt tartani. Ha valakit akaratom ellenére mégis megsértettem, ezúton kérek elnézést.

Az idő eltelt, maholnap (ha Isten is úgy akarja) betöltöm a 70. életévemet. Tudom, hogy van, aki idősebb korában is felügyelőként szolgál gyülekezetekben. Ez egy nagy gyülekezet, a feladat sok, és nem lesz kevesebb. Tekintettel egészségi állapotomra, felelőtlenségnek tartottam egy hatéves ciklusra újra elfogadni a felügyelői posztra jelölésemet. Nem akarok teljesen visszavonulni, amíg az új tisztviselők igényt tartanak tapasztalatomra, szolgálatomra, amíg erőm engedi, örömmel segítek. A választás alkalmával eldől, hogy ezt presbiteri minőségben vagy akár egyszerű egyháztagként tehetem meg. Mire ez a kis írás megjelenik, már valamennyien ismerjük a választ.

A felsorolásokban szereplő elvégzett munkákat, feladatokat a teljesség igénye nélkül írtam le. Remélem, a fontosabbak mind szerepelnek ebben a rövidnek szánt visszatekintésben. Ne tévessen meg senkit, hogy több esetben egyes szám első személyben írtam. Az eredményeket nem tartom saját érdememnek, hisz Isten segítsége nélkül ezek nem valósulhattak volna meg. Soli Deo Gloria! – Egedül Istené a dicsőség!

JANTOS ISTVÁN
gyülekezeti felügyelő

Emlékező naptárlapok

Március 15.

Egy régi március

Közel százharminc éve, 1885-ben a dicsőséges forradalom és szabadságharc 37. évfordulati emléknapján orosházi eleink kegyeletes érzelmekkel ünnepeltek, akárcsak minden más, igaz magyar ember. Nemcsak helyesen, de hálásan is gondolkodva, amikor az 1848. év március 15. napját polgári ünnepül állították maguk elé, hogy e dicső nap szent emlékét évente megüljék. Tették ezt azzal a nem titkolt hazafias céllal, hogy miként akkor, ama napnak lelkesítő eseményei a magyar nemzetet önfeláldozó honszeretetre, s a haza hősi védelmére gyújtották, az egymás után következő nyüzgedékeket is e napnak az emléke és példája buzdítsa.

Úgy akartak ünnepelni a béke idejében, hogy okos, alkotó hazafiságra, hazánk önzetlen szeretetére neveljenek. Akarták, legyen célja a dicső napokra való emlékeztetésnek a jövőre nézve vigasztalást és reményt nyújtani. Az agg Kos-

suth ekkor még élő legenda volt. És mint-hogy az ünnepen imádkozni és énekelni szoktak, ezen a szent ünnepen egy szívvel, lélekkel zengtek: Isten, áldd meg a magyart!

Április 9.

Húsvét vasárnapja, 1882

A 130 év előtti húsvét vasárnapja és a mostani húsvét időpontja között mindössze egy nap eltolódás mutatkozik. Feljegyzések mutatják: volt már ennél korábbi húsvétunk is, például amikor március 25-ére esett. Igaz, 1663-tól 1951-ig mindössze hat alkalommal. Századunkban pedig legközelebb 2035-ben esik majd újra erre a napra. (Húsvét március 22. napjánál korábban nem lehet.)

Az általunk kiválasztott húsvét hete az első úrvacsora felvételére előkészített evangélikus gyermekek ünnepe volt. Megszokott dolog volt ugyanis, hogy erre az ünnepre való készülődés hetében, nagycsütörtökön kerül sor. A gyermekek ekkor vették fel az úrvacsorát, meggyőzve a jelenlévő hallgatókat értelmes, szép feleleteikkel a felől, hogy ők az úrvacsorával való élhetésre lélekben is fel lettek készítve. Ekkor 50 leány- és 48 fiúgyermek járult első ízben az Úr asztalához.

Szeptember 17., 1898 Erzsébet királyné orosházi gyászistentisztelete

Az evangélikus egyháztanács elnöke (megemlékezvén Magyarország hón szertett királynéjának szeptember 10-én történt gyászos elhunytáról) jelentette, hogy halála feletti részvétét, fájdalmát az egyház szeptember 17-én tartott gyászistentiszteleten nyilvánította ki.

Indítványozta, hogy néhai Erzsébet királynénk emlékezete egyházunk jegyzőkönyvében is meg legyen örökítve. Az egyháztanács az indítványt egyhangúlag elfogadta, s midőn egyrészt erkölcsi felháborodását nyilvánította ki a minden emberi érzésből kivetkőzött alávaló gyilkos iránt, egyszersmind hálás kegyelettel emlékezett meg a megboldogult királynéról, kinek nemzetünk iránt tanúsított szeretete védőangyalként őrködött a legborúsabb napokban hazánk felett. Legyen áldott közöttünk emléke mind az idők végezetéig! Az orosházi evangélikus egyház által kiadott gyászlap szövege a következő:

Ő FELSÉGE

ERZSÉBET KIRÁLYNÉNK

szomorú halálának alkalmából

a helybeli ág. hitv. evang. nagytemplomban

GYÁSZ ISTENTISZTELETET

fog tartani f. hó szeptember 17-én
délután 4 órakor;

miről ezennel a helybeli hatóságok,
egyletek, intézetek, testületek, az evang.
elemi és polgári iskolák tanítói és tanulói,
valamint a gyülekezet összes tagjai
értesítetnek.

ÁLDOZZUNK KEGYELETTEL ANNAK

EMLÉKÉRE, A KINEK SZÍVE

AZ EGÉSZ NEMZETÉRT

OLY MELEGEN ÉRZETT!

Orosháza, 1898. szeptember 15.

AZ ELNÖKSÉG

Szeptember 19.

Kossuth Lajos (Monok, 1802–Turin, 1894) Orosháza első díszpolgára. Születésének 210. évfordulóját mutatja az ideai naptár, igaz ez az évforduló az európai szintű új főterünk kialakítása miatt úgy fog ránk köszönteni, hogy Kossuth-szobrát egyik eddigi őrhelyén sem találjuk

Böjti tartalékaink

A böjtről sosem a bőség jut eszünkbe. Kevesebb étel és ital, önmegtartóztatás, lemondás: sokkal inkább ezek a kifejezések kapcsolódnak a szóhoz. Mégis, a keresztyén egyház történetében kiemelt, fontos szerepet betöltő időszakká vált a böjt. Rövidzárlatosan értelmezi ezt a jelenséget az, aki a „világi” hívságoktól való távolsgáttartásnak, mint az egyház aszketikus magatartásának természetes velejárójaként tartja evidensnek, hogy a böjti idő kiemelt jelentőséget kap. Az időszak célja nem elsősorban az, hogy a kissé szabadabbra sikerült farsangi idő után egyfajta lelki gyakorlatokkal vezekeljünk meglódult természetünkért. A böjt nem rólunk szól, hanem másra mutat, és ezért nem rólunk szól, hanem értünk.

A böjti út végén Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása áll. Isten emberszeretetének drámája, a bűn és a halál mélysége, majd a kegyelem és az élet magasba ragadó sodrása. A böjti idő csendesen hív egy útra, amely az emberi tragédia és az isteni megoldás összecsapásának és az élet diadalának átéléséhez vezet. Nagy szükségünk van erre az élményre, hiszen környezetünkben rengeteg negatív hatás ér, a hétköznapi kifogyhatatlan fantáziával gondoskodnak a megoldandó nehézségekről, és közben sokszor nincs időnk feltöltődni. Utolsó és utolsó utáni erőtartálékainkat felélve zuhanunk be a célba, gyakran nem is tudjuk átélni a siker örömét. Közönyös arcok, kiégett szívek, megszokott utakat járó, monoton sokaság: ezzel szembesülünk nap mint nap.

A böjt a maga csendjével, békéjével felkínálja a kitörés lehetőségét. Nem extrémításban, nem az „éld a napot” szédületében, hanem abban a gazdagságban, amit a keresztyén és az üres sírig vezető úton kaphat az ember. Óriási tartalékok vannak az ember számára, ha hajlandó odafigyelni önmagára az Isten által nyújtott tükörben, ami rámutat gyógyítanivalóra és értékre, feltöltenivaló ürességre és élnivaló bőségre. Csend, imádság, Isten szava és Isten tisztelete: böjti kincseink ezek, amiknek bősége idén is a miénk lehet!

ÖRDÖG ENDRE

majd. A 108 év előtt elfoglalt és az 1924-ben átköltöztetett új helye is üresen áll. Tíz éve ideiglenesen, most pedig 88 év után véglegesen elhagyta megszokott helyét. Születésnapján talán új helyen tiszteleghetünk előtte. De most nem is igazán vagyunk a születésnap közelében, ennek majd a színesedő falevelek megjelenésével jön el az ideje. Kossuth Lajos születésnapja egyike azon évfordulóknak, amelyek időpontjában senki sem téved, nem kési le vagy ünnepli korábban. Ugyanis nem tudni, hogy valójában mikor látta meg a napvilágot. A monoki evangélikusok anyakönyve 1810-ben, tűzvészben elégett, a nemesi család Bibliája szintén elveszett. Így egy 1874-ben kelt levelében Kossuth Lajos maga jelölte meg szeptember 19-ét születése napjával.

November 3., 1842

170 éve született Thék Endre (Oroshá-

za, 1842–Balatonfüred, 1919) Orosháza második díszpolgára. A magyar bútorgyártás egyik legnagyobb alakja, ki 1857-ben rendszeresen megfordult a budapesti evangélikus legényegyletben, ahová Székács József apjának gyermekkori iskolatársa vitte be. Thék erről így emlékezett meg: „Székács szeretettel igyekezett pótolni hiányos tudásomat és atyai jóssággal jött segedelmemre azzal, hogy akkori segédlelkészét, Győri Vilmost ajánlotta oktatónak, aki soha meg nem hálálható jóakarattal járt el velem szemben.” Thék Endre, a szegény orosházi asztalos inas, a későbbi első magyarországi iparostanonc iskola orosházi megalapítója, innen indult a világhír felé.

Kutatásai és „Orosháza díszpolgárai” kötetei (2002, 2010) alapján közreadja:

VERASZTÓ ANTAL

Balatonfüred, 1880

Darvas József és az evangélikus egyház

Száz esztendeje, 1912. február 10-én, Orosházán született Darvas (1932-ig Dumitrás) József tanító, politikus, a népi írók mozgalmának egyik jelentős alakja. Élete első húsz esztendejében erősen kötődött az Orosházi Evangélikus Egyházközösséghez.

Az 1930–1940-es években publikált írásai nyomán országosan megismerték nevét. Prózájában követte a móríci hagyományokat, később a szocializmus elkötelezett híve lett. A szociográfia eszközeivel feldolgozta Orosháza múltját és jelenét (*A legnagyobb magyar falu*, 1937), családjának életsorsát (*Egy parasztszalád története*, 1939), értelmiségivé emelkedésének élményét (*Elindult szeptemberben*, 1940).

1945 után a belpolitikai élet egyik fontos szereplőjévé vált: folyamatosan országgyűlési képviselő, egészen 1973-as haláláig, 1947-től 1956-ig minden kormányban miniszter, 1950–1951-ben a válás- és közoktatásügyi tárcát vezette. Teljesen azonosult a kommunista pártvezetés politikájával, hitt benne és előnyeit élvezte. Igen sok tisztséget töltött be: a Szabad Szó című lap főszerkesztője, a Nemzeti Parasztpárt alelnöke, az Országos Felsőoktatási Tanács elnöke, a Magyar Írók Szövetségének elnöke, a Hunnia Filmstúdió igazgatója, a Hazafias Népfront alelnöke, végül az Elnöki Tanács tagja volt. Harminc önálló könyve jelent meg. Más magas kitüntetések mellett 1956-ban és 1960-ban Kossuth-díjat kapott.

Az egyházat és a vallást üldöző hatalom – bizonyára nyíltan vallott ateizmusáért – a következő egyházi tisztségekbe juttatta: 1948-tól a Magyarországi Evangélikus Egyház zsinatának tagja, 1950-től a bányai egyházkerület, 1952-től a jogutód déli egyházkerület felügyelője. Közben 1955–1956-ban még a Deák téri gyülekezet világi vezetője is. Rövid írásunkban orosházi indulásáról és a Magyarországi Evangélikus Egyházban betöltött szerepéről szólunk.

Édesapja, Dumitrás Mihály a Bihar megyei Petegdról, éhező román cselédgyerekként került Orosházára. Béres volt, amikor megismert egy cselédlányt, Kabódi Zsuzsannát. Házasságukból öt gyermek született: István (1905–1975), Mihály (1906–1983), Sándor (1908–1982), József (1912–1973) és Pál (1915–1916). Az eredetileg görögkeleti vallású apa áttért evangélikusnak. József keresztelesekor (az anyakönyv szerint) a Dumitrás család a III. kerület 289. szám alatt lakott. (Ez a ház

később a Zombai u. 54. számot viselte, Kiss Ferenc és Kiss Antal tulajdona volt). Keresztzülei Papp Sándor földműves és Berta Judit. A keresztelest Kovács Andor végezte. Törekvő szülei ezután a mai Dózsa György utca végén saját házat építettek. Hamarosan kitört a nagy háború, édesapját a szerb frontra vitték, s az elsők között vesztette életét. Neve szerepel az evangélikus templom egyik márványtábláján, a hősi halottak között.

A félárva Dumitrás Jóska 1918-ban, a helyi evangélikus elemi népiskolában kezdte meg tanulmányait. Az első osztályban Sass Árpád, a másodikban Csizmadia Mihály, a harmadikban Csonka János, a negyedikben Zatykó Mihály tanította. Az igazgató-tanító mindvégig Jankó Bálint volt. Minden osztályzata jeles és kitűnő.

Az 1922/23-as tanévre új tanító érkezett a meszes-kisközi evangélikus iskola ötödik osztályába: Tóth László. Azonnal felismerte a Dumitrás gyerek rendkívüli tehetségét. Miután ő maga is a társadalom szegény rétegéből jött, megérlelődött benne, hogy segítenie kell, ne kallódjon el a fiú. Nem a hatodik osztályba (amivel befejezte volna a kötelezően előírt tanulmányokat), hanem a négyéves polgári iskola első osztályába irányította. Aggódo édesanyját a tanító úrék úgy támogatták, hogy a heti nagymosásokat, takarításokat rábízták, így néhány korona pénzhez jutott. A polgári iskola második növendékeként, 1924-ben confirmált Kálmán Rezsónél, iskolai hitoktatója Horémusz Pál volt. A küzdelmekkel teli négy esztendő eltelt, Jóska mindvégig jeles eredményt ért el. A továbbra is mellette álló

Tóth László tanító arra ösztönözte a 15 éves fiút és édesanyját is: folytatni kell tanulmányait, menjen a kiskunfélegyházi tanítóképzőbe. Az édesanyjának az eddigi komoly áldozatvállalás mellett meg kellett küzdenie az időközben felnőtté vált három gyerekével is, akik a társadalom peremén éltek és nem értettek egyet azzal, hogy úriember legyen a testvérükből. Nem ment könnyen a meggyőzés, a tanító úr azonban elhatározta, hogy a tanítóképzés öt esztendejére minden hónapban előkeríti a tandíjra valót és egy kis zsebpénzt. Elsősorban evangélikus tanító kartársait vette rá a rendszeres támogatásra. Így a Tóth László által minden hónapban juttatott pénz mellett Orbán János, Fabriczy Pál, Macher Lajos, Székely Béla, Fasang Árpád tanítók, Aradi Jenő borbély, Füredi Iván tisztviselő és mások

is rendszeresen támogatták a tehetséges ifjút, aki 1932-ben megszerezte tanítói oklevelét.

Az egyik, Tóth Lászlónak írt korabeli Darvas-levélből idézünk: „... nem mulaszthatom el, hogy most... köszönetet ne mondjak annak a jóságos lelkű embernek, aki kilenc év küzdelmeiben mindig mellettem állt, nagy fásultságaimban hitet öntött belém és mindig segített, nemcsak szóval, bátorítással, de valóságosan is, a krisztusi ajándékozás gesztusával... Csak annyit mondom: köszönöm, hogy apám helyett apám volt, és bocsásson meg, ha néha keserűséget is okoztam.”

Levele befejezéseként még odaírta: „... a szarvasi kántorképesítő jún. 13-án lesz, az én rendes képesítőm 18-án.”

1932 nyarán, Adamcsok Lajos tanító halálával megüresedett egy tanítói állás az Orosházi Evangélikus Egyházközösség-

nél. Két pályázatot véglegesítettek. A képviselő-testület első helyen Csizmadia Lajost támogatta, második helyen Darvas Józsefet. 1932. augusztus 7-én az evangélikus templomban történt meg a tanítóválasztás. Darvas a 403. számú *Tündöklő hajnali csillag* című éneket énekelt és orgonált. A próbatétel után Kálmán Rezső elnök elrendelte a szavazást. Az összesen leadott 839 szavazatból Csizmadia Lajos 555, Darvas József 284 voksot kapott, így Csizmadia lett a törvényesen megválasztott segédtanító. Ezek után Darvas a fővárosba ment.

1936-ban azonban az orosházi evangélikus templomban kötött házasságot Dehelán Máriával. Két gyermekük már Pesten született: Zsuzsanna (1940–1985) egyetemi oktató volt, Máté (1942) filmoperatőr.

Közben évek teltek el, míg ismét felütt az evangélikus egyház környékén. Erről Dezséry László egykori püspök emlékezett a Békéscsabán 1976-ban napvilágot látott Új Aurora című folyóirat 7. számában, *Darvas József az „egyházfi”* című írásában.

A negyvenes évek elején az ifjú értelmiség a népi írók erős vonzásában élt. Darvas az Egyetemi Luther Szövetség budapesti összejövetelén szerepelt Erdei Ferencsel, Veres Péterrel és másokkal. 1943-ban pedig megjelent az evangélikus egyetemi ifjúság között. A diákok a Deák téren könyvnapit állítottak, az orosházi kiadványok mellett ott voltak a népi írók könyvei, ahol Darvas József is dedikált.

Aztán 1948-ban már a hatalom küldte őt az evangélikusokhoz. A közeledést jelzi, hogy 1948. június 6-án iktatták orosházi lelkészi állásába Gyöngyösi Vilmost, akít – mint a helyi egyházközség jegyzőkönyvében olvashatjuk – táviratban üdvözölt Darvas József újjaépítési miniszter. Tény, hogy Darvas segélyt utalt ki a Mese-kisközi iskola felújítására és az épülő rákóczi-telepi templom padjainak elkészítésére.

Ekkortájt már erősen behatárolták az egyházak mozgásterét. Államosították az iskolákat, letartóztatták, majd október 1-jén koholt vádak alapján kétévi fegyházra ítélték az evangélikusság érdekeit védő Ordass Lajos püspököt, aki az egyházi autonómia tántoríthatatlan védelmezője volt. A hatalom azonnal lépett. A kormány képviselőjében Mihályfi Ernő és Darvas József október 13-án a Parlamentbe hívták – többek között – Túróczy Zoltán és Szabó József püspököket, Dezséry László és Gyöngyösi Vilmos lelkészeket azzal a nem titkolt tervvel, hogy a baloldal többségét biztosítsák az összehívandó zsinat tagjainak sorában.

A december 8-ai zsinatban Darvas hangsúlyozta: nem mint a népi demokrá-

cia építési minisztere, hanem mint „*az ország egyik legnagyobb evangélikus egyházközségének, az orosházi gyülekezetnek a születője*” van jelen, akinek megadatott a nagy történelmi átalakulásban, hogy a szocialista állam és az egyház viszonyát rendezze. A hatalom erőszakosan beavatkozott az egyház önkormányzatába, a zsinat elfogadta az egyezményt. A politikai baloldal helyét elfoglalta a diktatúra.

1949 tavaszán Darvas elvállalta a Luther Társaság és a könyvkiadó elnökségét. Április 7-én az Evangélikus Egyházegyetem évi rendes közgyűlésén Darvas az elnökségben foglalt helyet, mint építés- és közmunkaügyi miniszter – Dobi István miniszterelnök, Ortutay Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter, Mihályfi Ernő, az országgyűlés alelnöke mellett. A politika beindult. Mihályfi Ernő 1949. augusztus 9-ei levelében írta Rákosi Mátyás miniszterelnök-helyettesnek: „... a teendő az lenne, hogy Darvas Józ-

sefet az evangélikus egyház kerületi felügyelőjévé kell választani és azután az ő közreműködésével Ordass Lajos helyére új püspököt választani.” Rákosi szeptember 30-án meg is kérdezte: „*Mi van Darvas miniszter megválasztásával?*” A papfiúból lett szélsőbalos politikus, Mihályfi megnyugtatta Rákosit, hogy Darvas kerületi felügyelővé választása az illetékes egyházi vezetők szerint rövidesen megtörténik. Titkon a börtönben ülő Ordass kiszabadítását ígérték a bányakerületi gyülekezetek lelkészeinek és gyülekezeteinek, ha Darvas mellé állnak. Bizonyára hozzájárult ez is, hogy közben Darvast Szentotonyán megválasztották egyházközségi felügyelővé, hiszen csak aktív tisztségviselő lehetett a Bányai Evangélikus Egyházkerület felügyelője. November 25-én az orosházi egyházközség is őt jelölte a kerület világi vezetőjének. A december 23-ai végeredmény: 87 egyházközség Darvasra szavazott, 11 ellene, 11 szavazata pedig

érvénytelen volt, 4 egyáltalában nem voksolt.

1950. február 21-én, Budapesten iktatták be Darvas Józsefet a bányai egyházkerület felügyelőjének. Székfoglalójában a következőket mondta: „*Nem tudom pusztán véletlennek tekinteni azt, hogy azok közül az evangélikusok közül származom én is, akik kétszáz évvel ezelőtt hitűik, igazságuk védelmében inkább az üldöztetést vállalták, semhogy megalkudtak volna. Amikor az iskolában a dunántúli Zombáról elmenekült honalapító ősök küzdelmeiről, s hősi helytállásáról hallottam, a gyermeki lelkesedés tüze égett bennem, hogy én sem leszek náluk méltatlanabb. Amikor bennem is, a faluszelei szegénység gyermekében – már egészen fiatalon – felizzott a protestálás, az igazságtalanság elleni lázadás szenvedélye, akkor az ősök hagyománya is munkált bennem.*”

Ezután négy nappal vallás- és közoktatásügyi miniszterré választották. Igyekezte megszolgálni a párt bizalmát. Március 22-én levelet írt Rákosi Mátyásnak, többek között ez állt benne: „*Én azonnal intézkedem, hogy Keken András bpesti (Deák tér) lelkész fegyelmi ügyét súlyos ítélettel sürgősen lezárjuk. Ez annál is fontosabb, mert Keken András – bár egy év óta fel van függesztve – egyik fő mozgatója az egyházon belüli reakciós szervezkedésnek.*”

Ordass Lajost 1950 májusában szabadon engedték, azonban a megüresedettnek nyilvánított püspöki tisztségre június hónapban az állami akaratot végrehajtó, Darvas által is támogatott Dezséry Lászlót választották meg.

Darvas továbbra is vezető szerepet játszott abban, hogy irányt mutasson és utat vágjon az új világban. A Magyar Dolgozók Pártja titkárságának 1951. május 4-ei ülésén úgy határoztak, hogy a Minisztertanács az Állami Egyházügyi Hivatal ellenőrzésével ideiglenesen megbizsa Darvas Józsefet.

1952. május 3-án elfogadták az egyház új területi beosztását, a déli kerület püspöke Dezséry László, felügyelője Darvas József, az egyetemes felügyelő Mihályfi Ernő lett. Ezzel teljessé vált az ateista állam hatalmi bázisának kiépítése.

1956. október 30-án a lemondott Dezséry helyett ismét Ordass Lajost emelték a püspöki székbe. Ordass telefonon felhívta Darvas, és kérte, hogy az életfelfogásával ellentétben álló felügyelői tisztségről mondjon le. Darvas erre ígéretet tett, de soha nem teljesítette. Sőt! Darvas József Ordass Lajos püspök másodikori eltávolításában is jelentős szerepet játszott. 1958. május 6-án levelet írt Ordass Lajosnak, hogy tartsanak egyházkerületi presbiteri ülést, mert halaszthatatlan ügyeket kell tárgyalni. Ordass közölte Darvas, hogy az állam részéről tett intézkedések miatt nem áll módjában azt teljesíteni. Erre Darvas az elnökség nevé-

„Múlnak az évek...”

A New Life ökumenikus ének- és zenekarról dióhéjban

„Utazunk, érkeziünk, találkozunk és búcsúzunk, s egy boldogabb világról álmodunk...”

A kezdetek

Az orosházi New Life ökumenikus ének- és zenekar neve és szolgálata sokak számára ismerős lehet. Az együttes története a rendszerváltozás időszakában kezdődött, amikor az általános és középiskola falain belül először csodálkozhattunk rá szabadon arra, hogy az osztálytársunk is keresztyén közösség tagja – adott esetben egy másik felekezetben –, s kezdtük a saját ifjúsági körünkön kívül keresni az

utat egymás és a közös pont, Jézus Krisztus felé. Rövid szervezés után minden hónap első szombatján más-más felekezetnél, a lelkészek szolgálatával ökumenikus ifjúsági istentiszteleteket szerveztünk.

1992 januárjában merült fel az az ötlet, hogy húsvétra önállóan előadjunk egy passiójátékot. Áprilusra meg is tanultuk Sillye Jenő: *Érttem is meghalt a kereszten* című oratóriumát, így 1992 nagypéntekjén az orosházi evangélikus templomban szolgáltunk először bizonyágtételünkkel.

Az aktív évek

Bár a passióelőadással csak egy alkalomra terveztünk, de Isten mást gondolt felőlünk. Megtapasztalva az együtt imádkozás, éneklés, zenélés örömét, nem tudtuk nem folytatni: az elkövetkező években minden nyáron béreltünk egy buszt, és az évek során hat önálló darabot megtanulva egy héten keresztül jártuk az országot. A „turnéhét” minden estéjén más-más felekezet templomában, művelődési házban vagy szabad téren, kis faluban vagy nagyvárosban tettünk bizonyágot

a feltámadt Krisztusról. Az évek során Magyarország szinte minden részén megfordultunk (ld. térkép). Mivel munkába állás, családalapítás miatt már nem tudtuk folytatni a szolgálatnak ezt a formáját, az utóbbi pár évben a nyári egy hetet a családossal együtt nyaralás váltotta fel, nem nélkülözve a lelki tartalmat sem.

2012

Idén lesz húsz éve, hogy elkezdődött szolgáltunk. A kerek évforduló megünneplésére készülve egy páran úgy gondoltuk, megpróbáljuk összegyűjteni az időközben a szélrózsa minden irányába szétszóródott csapatot, hogy a közös emlékezés után 2012 virágvasárnapján ismét szolgáljunk az orosháziak előtt. Továbbra is valljuk, hogy – mint ahogyan akkor voltunk –, most is eszközök vagyunk Isten kezében, akik hálát adva az elmúlt évekért, a szolgálatban átélt örömet szeretnénk ismét megmutatni és továbbadni 2012. április 1-jén, a jubileumi előadás keretében, melynek során a hallgatók válogatást kapnak a régi darabokból, s újra elénekeljük a Sillye-féle passiót is az evangélikus templomban, mely alkalomra mindenkit sok szeretettel várunk.

RÉVÉSZ RITA BOGLÁRKA

A kórus történetéről bővebb információ honlapunkon <http://newlife.szabilinux.hu/>, illetve a Facebook-csoportunkra kattintva olvasható.

ben 1958. június 24-ére összehívta a déli egyházkerület presbitériumát, és az ő, valamint Koren Emil esperes elnöksége alatt a megfélemlített egyházvezetők megállapították, hogy „D. Dezséry László püspöki tisztéről történt lemondása érvénytelen.” A presbitérium felkérte Ordass Lajost a hivatal átadására, Dezséry Lászlót a püspöki hivatal átvételére. Dezséry nem foglalta el a püspökséget, nagybeszédben azonnal lemondott, így megürült a püspöki állás. Az elnöklő Darvas azt mondta Dezséryről: „... tévedett ugyan, de nem ártott.”

Miután Káldy Zoltán tolna-baranyai esperest 1958. november 4-én beiktatták püspöknek, Darvas egyházkerületi felügyelői tisztsége teljesen névlegessé vált.

1971-ben egy televíziós filmet készítettek Darvas forgatókönyve alapján, *Szülföldem, Orosháza* címmel. A forgatás egyik helyszíne az evangélikus templom volt, ahova elhívták az öt elindító Tóth László tanítót és Csizmadia Lajost is, együtt emlékeztek a Darvas életét teljesen megváltoztató 1932-es tanítóválasztásra.

Darvas – hosszú tárgyalások után – 1972-ben lemondott, egyházkerületi felügyelői tisztségét Szent-Iványi Ödön Déák téri presbiter nyerte el.

Darvas 1973. december 3-án halt meg, s a Kerepesi temetőben, egykori miniszternek kijáró külsőségek mellett, egyházi szertartás nélkül temették el. E sorok írója jelen volt ott és látta, amint a tömegből kilépő, megrendült Dezséry László, a Magyar Rádió főmunkatársa, egy szál vörös szegfűt helyezett a ravatalra.

KOSZORÚS OSZKÁR

Gyülekezeti alkalmak, hírek

Rendkívüli meghívó

2012. március 4-én általános tisztújítás volt gyülekeztünkben, így sor kerül egy, az eskütételt, a beiktatást és a valós gyülekezeti szolgálatot előkészítő igei sorozatra (Készüljünk együtt Krisztus testének szolgálatára!) a Győry Vilmos-teremben. Ennek eseményei:

- március 22., csütörtök, 17 óra: *Az egyház Krisztus teste* (Ördög Endre);
- március 23., péntek, 17 óra: *Az egyház a szentek közössége* (Laczi János);
- március 24., szombat, 17 óra: *Evangelium: Szenteld meg az ünnepnapot* (Ribár János).

Mindezek után 2012. március 25-én, vasárnap, 10 órai kezdettel ünnepi istentisztelet keretében iktatjuk be hivatalukba a megválasztott tisztségviselőket, presbitereket és képviselő-testületi tagokat. A beiktatás esküvel történik. Azoknak a megválasztott testvéreknek, akik már tettek esküt korábban, a tisztségükkel kapcsolatosan, most nem szükséges megismételniük.

Szeretevendégség

Március 25-én, vasárnap, 15 órai kezdettel szeretevendégség lesz kettős céllal:

1.) Készüljünk együtt a nagyhétre, az Úr Jézus Krisztus szenvedéstörténetére, hogy lelki örömmel örülhessünk a feltámadás ünnepén. A szeretevendégségen vetített képes előadásra kerül sor a Győry Vilmos-teremben. Vendégünk lesz Bella Rózsa Pilinszky-díjas tanár, grafikusművész. (1993. szeptember 6-án nyerte el a Pilinszky János Alapítvány díját). Mostanában is szorgalmas alkotómunkát végez, csodálatos alkotásai születnek. Előadásának címe: „Jézus szenvedéstörténete a festészet világában”.

2.) Sütemény és tea melletti kötetlen beszélgetésre hívogatunk, hogy még jobban megismerkedhessünk egymással.

Nagyhét kiemelkedő alkalmi

Április 1., virágvasárnap: 20 éves a New Life ökumenikus ének- és zenekar, emlékkoncert az évfordulón.

Április 5., nagycsütörtök: ünnepeljük az oltári szentség szeretetét (úrvacsora).

Április 6., nagypéntek: 10 órakor istentisztelet, imádjuk a Megfeszített Urat (úrvacsora).

Április 6., nagypéntek: 17 órakor passió (szembesülés a szenvedéstörténettel).

Április 8., feltámadás ünnepe (húsvétvasárnap): Krisztus feltámadt!

Április 9., feltámadás ünnepe (húsvét-hétfő): Krisztus valóban feltámadt!

Teológusnap Orosházán

2012. április 14-én, szombaton érkeznek hozzánk teológusdiákok Szentpétery Péter teológiai tanár vezetésével. A lelkesi és a hitoktatói pályára készülő fiatalok legelőször a gyülekezet konfirmandusai-val találkoznak, szombaton délután. Másnap az istentiszteleti szolgálatokat a vendégek látják el.

Szeretettel kérjük a kedves testvéreket, hogy anyagilag is tisztességes mértékben támogathassuk az egyház jövőjét, azaz a lelkes- és hitoktatóképzést. Az istentiszteleti offertóriumok ezen a vasárnapon ezt a célt szolgálják.

Második kérésünk a vendégek szállására vonatkozik. Akinek módja és lehetősége van diákvendéget fogadni szállásra, kérjük, jelezze a Lelkesi Hivatalban.

A vendégek szolgálati helyei: 8.30-kor Szentetornyán istentisztelet, 9 órakor családi, 10 órakor felnőtt istentisztelet Orosházán, 10 órakor Rákóczi-telepen, 14 órakor Kardoskúton.

10 éves lett nyugdíjasklubunk

2002. március 15–17-én „ünnepi sorozatot” szerveztünk abból az alkalomból, hogy megszületett az orosházi evangélikus egyházközség keretében a Fénysugár Nyugdíjas Klub civilszervezet. Ezen a jeles alkalmon jelen volt a bécsi Bornemissza Péter Társaság érdekes énekes, zenés műsorral. Első este „Engem környül vetek az kevély nimötök” címmel, a második este pedig „Beszélgetések Istennel” címmel istenes énekek és bizonyágtételek hangoztak el.

A Bornemissza Péter Társaság titkára, Szépfalusi Márta is jelen volt, aki pár évvel később – férjét követve – visszatért az Örök Élet Urához. Egy fájdalmasan szomorú mozzanata ennek a találkozóknak az lett, amikor Szépfalusi Márta nagytiszteletű asszony először közölte – itt Orosházán – útítársaival és velünk, hogy gyógyíthatatlan beteg. Megrendülve ültünk, együtt hallgattunk, majd imádságban leborultunk az Úr Jézus előtt. És Szépfalusi Márta ennek tudatában végezte köztünk gyönyörű szolgálatát. De társai (Antalné Sebestyén Ágnes ének, Antal Imre ének, zene) is ennek tudatában énekeltek és zenéltek. Megrendítő példáját láttuk annak, hogy miképpen kell hittel elhordozni a halálos betegséget. Szépfalusi Márta nagytiszteletű asszony emlékét így őrizzük, ő nemcsak szájjal tett bizonyosságot

Megváltó Krisztusáról, hanem gyógyíthatatlan betegségével is. Két évvel később, 2004. január 24-én, a bécsi Allgemeine Krankenhausban, visszaadta lelkét Megváltó Istenének. Az Evangélikus Életben az a dr. Frenkl Róbert, országos felügyelő írta a megemlékezést, aki azóta szintén elhunyt.

Március 17-én került sor az ünnepi istentiszteletre, amikor „megnyitotta kapuját a Fénysugár Nyugdíjas Klub. Igét hirdetett D. Dr. Harmati Béla püspök úr, valamint az istentisztelet és az ünnepi közgyűlés után kiállítás megnyitására került sor a Városi Képtárban. Püspök úr felesége, Polgár Rózsa Kossuth-díjas textilművész gobelinkiallítását nyitottuk meg. Még aznap 15 órakor a BPT tartott színes megemlékezést „Jerikó rózsája” címmel Szépfalusi István bécsi magyar lelkészről, valamint Balassi-énekek, Jékely-versek és csángó énekek hangoztak el.

A Fénysugár Nyugdíjas Klub azóta szépen és rendszeresen működik, vezetője, Koszorús Oszkár szorgalmasan szervezi, az egyházközség lelkészei készséggel segítik a klubéletet, hiszen a tagság jelentős többsége evangélikus, de – felekezeti hovatartozástól függetlenül – bárkit szeretettel látnak. A klubvezető munkáját segíti még Szász Istvánné is. A tagok nagyon lelkesek, hetente kétszer találkoznak az evangélikus gyülekezeti házban, minden kedden és csütörtökön, amikor mindig szép számmal vannak jelen. Különösen kedvelt a kedd délutáni áhítat, amely 15 órakor kezdődik.

2012. április 21-én és 22-én újra vendégünk lesz D. Dr. Harmati Béla püspök. Április 21-én, szombaton délelőtt műsorra és közös ebédre hívjuk és várjuk a tagságot. Püspök úr – bár nyugdíjas – kedves feleségével, Polgár Rózsa művésszel, elfogadta klubvezetőnk invitálást, és köztünk, velünk lesznek ezen az ünnepségen. Április 22-én, vasárnap 10 órai kezdettel ugyancsak a püspök úr hirdeti köztünk Isten szent ígését. Szeretettel hívjuk a klub kedves tagjait, de az egész gyülekezetet erre a 10 esztendő évfordulóra.

Emlékkövek

Arany József (1913–1999) esperes-lelkész és Csizmadia Mihály (1890–1983) tanító emlékköveit avatjuk fel 2012. április 22-én, vasárnap, az istentisztelet után, a hagyománynak megfelelően, a templomkert emlékparkjában. Az is megfelel a hagyománynak, hogy a megemlékező, előadás értékű beszédet Koszorús Oszkár helytörténész, a város díszpolgára tartja. ☞

 Ekkor emlékezünk meg arról is, hogy zombai őseink 1774. április 24-én alapították mai településünket.

Zombai ősök

Az elmúlt években nem sikerült kiemelt ünneppé varázsolni április 24-ét, egyre jobban elsikkad a fejekben és a szívekben, hogy településünk történetében ez a nap kiemelkedő jelentőségű. A városi önkormányzat nagyobb súllyal emlékezik meg erről a tényről, bár olykor – különféle politikai érdekből – igyekeztek annak a jelentőségét csökkenteni, hogy Zombáról evangélikus családok az evangélikus hitük megőrzése érdekében jöttek erre a helyre.

Felhívjuk figyelmét a város evangélikusainak, hogy örökségként ezt a város-történeti tényt nagyon meg kellene becsülni, sokkal jobban, mint ahogy eddig történt, illetve lényegében – minden kezdeményezés ellenére – nem történt. Utoljára igazán 1994-ben (a 250 éves évforduló alkalmából) ünnepelte meg az evangélikus gyülekezet ezt a kiemelkedően fontos történelmi tényt, azóta sajnálatos módon megelégedtünk egy-egy kurta mondattal. Újra fel kell eleveníteni április 24-ét, mert nem közönséges okok miatt jöttek el Zombáról az evangélikusok 1743-ban és utána. Az evangélikus hitüket féltették.

Konfirmáció

2012. április 28-án, szombaton délután a Győry Vilmos-teremben mutatkozik be az a 23 fiatal testvérünk, akik másnap, azaz április 29-én, vasárnap, 10 órai kezdettel konfirmálnak, és először élnek az oltári szentséggel, vagyis az úrvacsorával. Szeretettel hívjuk mindkét alkalomra a konfirmandusok szüleit, keresztszüleit, nagyszüleit, valamint az egyházközség vezetőségét, presbitereket, képviselő-testületi tagokat, de a gyülekezetet is.

Protestáns Fialok

Kamarakórusa

2012. május 5-én, szombaton, 18 órai kezdettel koncertjükre kerül sor az evangélikus templomban. Mindenkit szeretettel hívnak a szervezők erre az alkalomra. A műsorról a majd még ezután elkészülő plakátok adnak felvilágosítást.

Rádiós istentisztelet

2012. május 6-án, vasárnap 10 órai kezdettel közvetít a Kossuth Rádió istentiszteletet Orosházáról. Az igehirdetés szolgálatát e sorok írója végzi, de közös szolgálat lesz, mert a liturgiát Ördög Endre lelkész szervezi, az istentisztelet ének és zenei részével együtt. Az istentisztelet énekes részében segítségünkre lesz a Protestáns Fialok Kamarakórusa is.

Kerületi missziói nap

Hagyomány, hogy minden esztendőben egy héttel pünkösd előtt evangélikus egyházunk három kerülete egy időben, három helyszínen tart kerületi missziói napot. Tartalmas és látványos alkalommá fejlődött ki ez, szívesen hívogatunk rá mindenkit. Időpontja 2012. május 19-én, mennybemenetel ünnepe után és pünkösd ünnepe előtt lesz. Helyszín: Bonyhád. Húsvétól megkezdjük szervezését, lehet jelentkezni. Megfelelő létszám esetén rendelhető közös busz, szerény úti költséggel.

Áldozati vasárnap

Már e mostani számban közzé tesszük, hogy idén is megtartjuk a hagyományossá vált áldozati vasárnapot. Időpontja 2012. május 27. (pünkösdvasárnap). A megszokott módon egy levéllel keressük fel evangélikus testvéreinket, hogy amennyire lehetséges, támogassák gyülekezetünk anyagi küzdelmeit. Egyre inkább a korosodó épületeink okoznak jelentős gondot. Különösen a templom főbejárata előtti és a templom mögötti lelkészlakások sérültek, részben a modern közlekedéstől, részben a salétromot okozó talajvíztől.

Utóbbival szemben alászigeteléssel védekezhetünk. Tavaly – önkormányzati segítséggel – sikerült a gyülekezeti ház külső részén, az utca felől a szigetelést megoldanunk, ennek jótékony hatását már érezkelni lehet, eltűnt a vizesedés.

Hasonlóképpen szükséges megoldani a koros lelkészlakások szigetelését, hogy megvédjük az épületeinket. Idén is kapunk – így hírlik – önkormányzati segítséget, de ezt még jelentős összeggel ki kell pótolnunk. Ezért hirdetjük meg így az áldozati vasárnapot, hogy „mentsük meg gyülekezeti épületeinket alászigeteléssel a víztől”. Egy-egy épületünk esetében ez a munka mintegy 1,5–2 millió forintba kerül. Előre is köszönjük mindenki segítségét.

Figyelemre méltó rétegalkalmaink

– *Tipegők vasárnapi találkozója* a hónap minden második és negyedik vasárnapján van, 10 órai kezdettel, a gyülekezeti teremben. Köszönjük kedves munkatársainknak, akik lelkesen szervezik, vezetik ezt az alkalmat, amelyet úgy is tekintetünk, mint a gyülekezetünk jövőjét. Általában 5 éves korig várnak kisgyermeket szüleikkel együtt.

– *Férfiak sátra* minden második csütörtökön az istentisztelet után, azaz kb. 18 órai kezdettel a hit és a Szentírás iránt érdeklődő férfitestvéreket hívjuk és várjuk a gyülekezeti teremben. Lehetőség van közös beszélgetésre, fontos hitbeli tények megvitatására.

– *Diakóniai csoportunk* minden hónap utolsó hétfőjén, 15 órai kezdettel ül össze a gyülekezeti teremben. Az alkalom áhítattal kezdődik, ezután a betegek és idősek látogatásának eredményeit beszél meg a csoport tagjai, akiknek itt is megköszönjük szolgálatukat. Felhívjuk bárki figyelmét, aki Krisztus ügyét szorgálni szeretné, hogy részt vehet a csoport munkájában, a látogatás szolgálatában. Elmondhatatlan az, hogy mennyi örömet okoznak ezzel a magányos, idős testvéreknek, akiknek egyébként nincs kikkel beszélgetniük, mert bizony a rohanás e kornak átka.

– *A Fénysugár klub* továbbra is minden kedden és csütörtökön együtt van, 14 órai kezdettel, a gyülekezeti teremben. Keddenként 15 óraker van egy igei alkalom (áhítat és beszélgetés), csütörtökönként pedig a 17 óraker kezdődő istentisztelet koronázza meg a délutánt.

– *Könnýüzenei istentisztelet* vagy régi nevén a Reménység Istentisztelet kezdődik minden vasárnap 17 óraker. Két zenekar is színvonalas és emelkedett, hitébresztő és erősítő zenével, énekkel szolgál, akiknek itt is köszönetet mondunk áldozatukért. Mindazokat hívjuk és várjuk erre az alkalmunkra, akik modern zene segítségével szeretnék Istent magasztalni. Azért nevezzük rétegalkalomnak, mert ez a zenei anyag általában a fiatalabbakat vonzza. Természetesen az idősebbek sincsenek kizárva innen, de megértéssel kell kezelniük, hogy a fiatalok zenei igénye más, mint a korosabbaké.

– *Családi istentisztelet* minden vasárnap 9 órai kezdettel a Győry Vilmos-teremben. Ide az 5 évesnél idősebb gyermekeket várjuk szüleikkel együtt, gyermekbarát liturgiára, játékos alkalomra, ige-hallgatásra, éneklésre. A családi istentisztelet munkáját lelkesen segíti a Sámuel csoport, tagjainak szolgálatát szintén köszönjük.

Heti alkalmak bárkinek

– Reggeli áhítatok minden kedden és pénteken, 8 órai kezdettel a gyülekezeti teremben. Erre szeretettel felhívjuk minden kedves olvasónk figyelmét.

– Minden csütörtökön 17 órai kezdettel istentiszteletet tartunk a gyülekezeti teremben, és minden harmadik csütörtökön úrvacsorai istentisztelet van.

– Minden vasárnap 10 órai kezdettel istentisztelet a templomban. Hideg télen kis időre felmegyünk a Győry Vilmos-terembe. Általában a nagytemplomot helyezzük előtérbe, amikor a hőmérséklet ezt megengedi. A templomban van enyhe padfűtés, ez azt jelenti, hogy enyhébb téli időjárás esetén megfelelő a templomi klíma. A nyári hőségben pedig kifejezetten kedvező számunkra a hűvös nagytemplom.

Internet

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy az orosházi evangélikus templomban vasárnap délelőttöként elhangzó igehirdetések már interneten is meghallgathatók az oroshaza.lutheran.hu címen. Nem pótolja a vasárnapi istentiszteleti alkalmon való részvételt, de mégis nagyon jó lehetőség arra, hogy Isten igéjét meghallgassuk, vagy újrhallgassuk. Javasoljuk, hogy minél többen éljenek ezzel a lehetőséggel.

Evangélikus Élet

Evangélikus egyházunk hetilapját, szeretettel ajánljuk mindenki figyelmébe. Különösen javasoljuk a gyülekezeti presbitérium és a képviselő-testület tagjainak, hogy legyenek e hetilap előfizetői. Korlátozott példányszámban a templomban is megvásárolható.

Gyülekezeti újságunk

Lapunk az olvasók adományaiból tartható fenn. Az utolsó oldalon mindig közöljük az adakozók névsorát, kivéve, ha valaki kifejezetten kéri neve elhallgatását. Most is örömmel említjük, hogy lapunkat nemcsak az orosházi evangélikusok olvassák, és nemcsak itthon, hanem még a határainkon túl is. Így küldünk belőle például Erdélybe (Tatrag és Fazekasvarsánd), Kanadába, itthon pedig számos más helyre, történetesen Szegedre egész köteggel, de Budapestre, Szombathelyre is megy. A felsorolás a teljesség igénye nélküli, mert levéltári munkatársunk a Harangszó megjelenésekor több mint 100 példányt küld el postai úton kü-

lönböző címekre. Mindenkinek köszönjük, akik hozzájárulnak adományaikkal a Harangszó gyülekezeti újságunk megjelenéséhez!

Anyagi kérdésekről

Részletesen leírtuk a lelki alkalmakat, de röviden szót kell ejteni az anyagiak kérdéséről is. Az egyházközségnek három bevételi forrása a következő: 1.) egyházfenntartói járulék, amit nagyon régen egyházi adónak neveztek, 2.) istentiszteleti perselypénz, de nevezzük offertóriumnak is, 3.) adomány, amit alkalmanként kap a pénztár, amikor valaki a háláját szeretné kifejezni Isten előtt, vagy szeretteire emlékezik.

Az egyházfenntartói járulék és az adomány befizetését a nyilvántartási kartonon jegyzi a pénztáros, és a befizeteskort nyugtát ad róla. A perselypénz megszámlolására hétfői napon kerül sor, és annak a bevételezése is a szabályok szerint történik.

A pénzkezelést egy öttagú számvevőszék ellenőrzi negyedévenként, és az ellenőrzésről jegyzőkönyv készül.

A zárszámadást és a költségvetést a presbitérium és a képviselő-testület közös gyűlésén vitatják meg, fogadják el. Idén erre 2012. február 25-én kerül sor.

Egyházfenntartói járulék:

Gyakori a kérdés, hogy mekkora legyen ez az összeg. Evangélikus egyházunknak van elvi javaslata: 1%. A javadalom 1%-át javasoljuk. Természetesen kinek-kinek lehetőségei, kiadásai szerint

elfogadjuk és megköszönjük az ettől eltérő összegű befizetéseket is. Ez az 1% csak emlékeztet a bibliai tizedre, vagyis a javadalom 10%-ára, de tisztában vagyunk azazal, hogy ma már – sok tekintetben – nagyon messze vagyunk a bibliai rendtől. Kétségtelen, vannak olyan vallási felekezetek, ahol a tizedfizetés a gyülekezeti rend, de mi megnyugtatónak tartanánk, ha valaki az 1% vagy az azt megközelítő összeg befizetésére kész lenne.

Vannak nagyon áldott lelkű és nagyon szépen adakozó testvéreink, akik évi 50 ezer forint felett adakoznak. Vannak, akik nagyon szerényen járulnak hozzá a gyülekezet életéhez (olykor évi párszáz forinttal), de nem rosszat feltételezünk, hanem ilyen esetben eszünkbe jut a jézusi példázat a szegény özvegyasszony két fillérjéről. A Lk 21,1kk helyen olvassuk, hogy a gazdag adakozók között Jézus észrevett egy szegény özvegyasszonyt, aki két fillért dobott a perselybe, és így szólt hozzá: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Azok ugyanis mind a feleslegükből dobtak az áldozati ajándékokhoz, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije volt, az egész vagyonát.” Bizony, mondjuk, hogy senkitől sem kérjük az egész vagyonát. S a feltűnően keveset fizetőkről azt feltételezzük, hogy ennek a bibliai szegény özvegyasszonynak a sorsát élék meg. Ha nem, akkor lelkük rajta. De mindenkinek megköszönjük a jó szívű anyagi támogatást.

SZERKESZTŐSÉG

Tipegő lépések Jézus felé

Immár bő egy éve annak, hogy gyülekezetünkben elindultak a 0–5 éves korosztálynak szóló Tipegő Istentiszteletek. Amikor ezt az alkalmat terveztük lelkészeinkkel, akkor egy olyan hidat szeretnénk volna megépíteni a kisgyermekes családok számára, amely a keresztlő és a Családi Istentisztelet között ível. Szeretnénk volna lehetőséget teremteni a kicsit hangosabb, izgó-mozgó korszakban lévő gyermekek és szüleik számára, hogy egy családiás, kötetlenebb formában zajló, de Isten igéjét a középpontba állító alkalmon vehessenek részt, akár nagymamákkal, nagypapákkal együtt. Közös gondolkodás után egy olyan istentiszteleti formát alakítottunk ki, amelyben kifejezetten az a jó, ha a kicsik minél aktívabban vesznek részt az eseményekben. A sok-sok mozgásos ének mellett a középpontban mindig egy-egy bibliai történet áll, melyet a szülők és gyerekek bevonásával mesél-

lünk el. Minden alkalommal kiemelünk egy fontos gondolatot az Igéből, és azt igyekszünk minél színesebben, több oldalról megvilágítva közérthetővé, kézzel foghatóvá tenni a kicsik számára. Az istentiszteleteken mindig más-más felnőtt szolgál a Tipegő csapat tagjai közül, akik óvodapedagógusok, illetve kisgyermekes pedagógusok. Az istentisztelet mindössze félórás, hiszen ez a gyermekkorosztály eddig tud tartósan figyelni, aktívan részt venni egy irányított eseményrozzatban. Ezután teázás, beszélgetés következik, s amíg a felnőttek társalognak, ismerkednek egymással, addig a gyermekek számára előkerül egy kincsesláda, amelyben ki-ki találhat kedvére való játékot.

Nagy örömünkre ebben az évben minden második alkalmon részt vesz gyülekezetünk egyik lelkésze is, így mind a szülőknek, mind a lelkészeknek

lehetősége nyílik egymás kölcsönös megismerésére. Fontos számunkra, hogy ilyenkor a jelen levő lelkész mondja a liturgiában szereplő imádságokat, és az istentisztelet végén áldással bocsátja el a családokat.

Egy év alatt igazi családiás kis közösség alakult ki szülők és gyermekek között, ahol a teázás alatt természetesen adódik lehetőség hétköznapi vagy akár lelki kérdések, bánat vagy öröm megosztására nemcsak az istentiszteleteken, de akár a mindennapi élet adta találkozások alkalmával is. Reménységünket, amelylyel egy esztendővel ezelőtt útnak indítottuk a Tipegő Istentiszteleteket, az Úristen megáldotta, Tőle kérünk új erőt, új lendületet és szolgáló szívet a folytatáshoz is!

Végezetül pedig álljon itt két édesanya írása arról, mit jelentenek számunkra a Tipegő alkalmak:

„Gyermeink (egy csecsemő és egy kis-
óvodás) a Tipegő Istentiszteleték révén telje-
sen természetes módon nőhetnek bele a gyüle-
kezetbe. Kedvelik azokat a vasárnapokat, ami-
kor részesei lehetnek az Igével és a társaikkal
való találkozásnak. Minden apróság megta-
lálja a számára is érthető üzenetet a vidám da-
lokban, játékokon, változatos módon megleve-
nedő történeteken keresztül.

Kiscsoportos óvodás lányom azokat az al-
kalmakat szereti legjobban, amelyeket óvónő-
je, Lukács Ági néni vezet. Nagyon szereti, így
még jobban figyel az ismerős szavakra, és még
inkább a sajátjának érzi az elhangzott Igét.

Számunkra, kisgyermekes szülők számára
szintén fontos, hogy egy élő gyülekezethez
tartozunk. Korábban a Győry-teremben hall-
gattuk az istentiszteleteket, de az a gyerekek
számára közel sem volt ideális, hisz a velük va-
ló foglalkozás nem volt megoldott. A Tipegőn
mindannyian részesei vagyunk az alkalmak-
nak, hallgatói vagyunk az Igének. És emellett
nem jelent gondot, ha egy csöppség megéhe-
zik, elálmosodik, kérdése van, anya ölébe sze-
retne ülni, vagy épp ki kell mennie – ahogy ez
egy családban természetes.”

(Szőke-Kilián Szilvia)

„Már régóta tudtam, hogy létezik a Tipe-
gő, de valahogy sohasem jutottunk el oda a

gyerekekkel. Aztán egyszer az angolórám-
szóba került a vallás, és a tanárom megkérde-
zte: Ha én őszintén hiszek Istenben, akkor mi-
ért nem adom meg a lehetőséget a gyerekeim-
nek is, hogy higgyenek? A mi hétköznapjaink-
nak nem volt része a hit, Jézus és Isten, mert a
férjem nem vallásos. Csak én hittem, pedig
kapaszkodóra szüksége volt a lányomnak is,
mikor meghalt a papa, a dédipapa, a dédima-
ma... így aztán elmentünk a Tipegőre, és az-
óta a gyerekeim életébe is beköltözött a hit.

Azt szeretjük a Tipegőben, hogy éneke-
lünk, játszunk, teázunk, hogy megismerjük a
bibliai történeteket, hogy most már ismerős a
többi szülő, gyerkóc... és Boti (27 hónapos)
más anyuka kezét fogva sétál a köréneknél,
mert én lemaradtam Jázminnal. A gyerekeim
a Tipegőn tanulták/tanulják meg azt, hogy ho-

gyan kulcsoljuk össze a kezünket imához. A
nagy már tudja, a kicsi még tanulja. Ez kis do-
lognak tűnik, de nekem nagyon sokat jelent.

A hétköznapjainkat is átösvöik az új elmé-
nyek, tapasztalatok, ismeretek. Jázmin reggel-
től estig énekel, és én is bekapcsolódtam, mikor
a »Jézus szeret minden kicsi gyereket« című
éneket énekelte. De ezt énekeljük valamelyik
este is, fürdés után. Jó, hogy Jázmin megisme-
ri Jézust a képeken. Egyszer egy felnőtt Jézust
ábrázoló kép láttán is felkiáltott, hogy: Ott
van a kis Jézus mikor már megnőtt! Máskor
meg a tükör előtt tetszelgett, mikor a vizes ha-
jára ráraktam a törölközőt: Nézd, anya, most
úgy nézek ki, mint Jézus anyukája.

Nagyon örülök, hogy a Tipegő része lett az
életünknek, és mindenki szeretettel fogadott
bennünket! További sok-sok közös Tipegő al-
kalmat kívánok magunknak!”

(Bánki-Horváthné Gyömrei Médea)

SOLI DEO GLORIA... Minden ilyen
élményért Istené a dicsőség, hiszen egye-
dül Ő az, aki hitet ébreszthet gyermekek
és felnőttek szívében! Ha bárki kedvet
érez, hogy ellátogasson egy Tipegő Istentiszteletre,
várjuk szeretettel minden 2. és 4. vasárnap,
10 órakor, a gyülekezeti házban! A Tipegők csapata nevében:

BÁNKINÉ RÉVÉSZ ADRIENN

Reménység Istentisztelet

A lelke hangjai

Gyermekkorom óta tapasztalom, ér-
zem, van valami gondviselő „erő”
mellettem. Már felnőttként tudatosult
bennem, hogy van az emberi lelken túl
egy lélek, aki segít, óv, irányít, erőt ad. Az
én, lélek által irányított, utam a gyüleke-
zeti életben 2007-től kezdődött. Eleinte
évente egy-két szolgálatban zenészként,
énekesként vállaltam részt. 2009-ben fel-
kértek az induló, új formát hozó Remény-
ség Istentisztelet zenei csapatának irányí-
tására. Nagy megtiszteltetésnek éreztem
és kihívást jelentett, hisz egyházi tartal-
mú zenéket korábban nem játszottam
rendszeresen. Aki ismer, tudja, mennyire
elfogult, elhivatott vagyok, ha „zenéről”
van szó. Bár az élet ösvényei nem nyitot-
tak utat hivatásos zenészzé válnom, éle-
temben mégis meghatározó szerepet tölt
be a zenei hangok erdeje, nap mint nap.

A Reménység Istentiszteleteken na-
gyon jó kis csapat alakult, mely azóta fo-
lyamatosan átalakul, bővül. Az új tagok-
nak mindig örülök, az elmaradókat pedig
sajnálom, hogy már nem tudnak velünk
szolgálni.

A hiteles szolgálatot csak hitükben
stabil és a zenében is megfelelő alázatot

mutató, jó szándékú, példás emberekkel
tudtam, tudom elképzelni. Többségében
zenei ötleteim támogatják, de szerencsére
a kritikától sem riadnak vissza – amit én
nagyra értékelek –, és ha meg tudnak
győzni, engedek az elképzeléseimből.
Fontosnak tartom, hogy csapatként dol-
gozzuk fel az általam előkészített dalok-
kat.

A szolgálatra való felkészülés több fá-
zist takar. A kiadott témát elolvasom, át-
gondolom. Az alkalom akkor válik egész-
szé, ha sikerül megtalálni az igét magába
foglaló zenei gondolatokat. Széles palet-
táról szemezgetek (Énekeskönyv, Új
ének, Zarándokének, ifjúsági füzetek, il-
letve zenéket hallgatok le, böngészek a
neten, saját dalok stb.). Próbáltam és ez-
után is törekvésem, a meglévő több száz
éves énekeket úgy eljátszani, hogy a mai
fül számára is kedvesek legyenek. Ezek
közt van jó pár kedvencem. Szeretném,
ha színes zenei háttérrel hordoznánk,
ezért mindenféle zenei stílust, többféle
hangzást igyekszek összeállítani. A vo-
kális, többszólamú, az alkalmon meg-
jelent emberek számára is könnyen éne-
kelhető, dallamos zenéket keresem. De a

zene önmagában csak keret – fontos a tar-
talom. A szövegek kivetítésével még
hangsúlyosabbá válik a mondanivaló.

A munka, a felkészülés, a gyakorlás
nem teher, mert ösztönöz a szemekben lá-
tott csillogás, fájdalom, öröm egy-egy ko-
molyabb vagy vidámabb hangvételű dal
után. A dalok más módon jutnak el, hat-
nak az emberi tudatra, mint a beszéd.
Ezért is szeretem az énekhang, a hangsze-
res élő zene természetes, tiszta erejét. Örü-
lök, hogy nekem ez az utam, ezen tehe-
tek, járhatok.

„Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked:
Újjonnan kell születnetek. A szél arra fúj,
amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod,
honnan jön, és hova megy: így van mindenki,
aki a Lélektől született.” [Jn 3,7–8]

2007-ben én a Lélektől újjászülettem.
Már nem az, és nem úgy vagyok a világ-
ban, mint előtte. Saját dalaim közül most
az egyik gondolataival kívánom Isten ál-
dását minden olvasóra, a gyülekezetre:
„Te vagy minden, én csak egy homokszem va-
gyok. / Te vagy minden, s én a szellel haladok!
/ Te vagy a szél is, s ha repítesz, ne félj: / El nem
hagylak semmiért!”

ktl

Fénysugár-híradó

„Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” [Zsolt 103,2]

Mindnyájan tudjuk, az idős kor Isten ajándéka. Tudjuk azt is, ahogy a magyar társadalomban, úgy a mi városunkban és evangélikus gyülekezetünkben is növekszik azoknak a száma, akik elérik a hatvan, hetven, nyolcvan éves életkort. Közülük mind többen maradnak társ nélkül, s igénylik a közösséget.

Annak idején ez a felismerés és a nyilvánvaló igény indította arra az egyházközség vezetését, hogy megkezdődjön az előkészítés és a szervezés. 2002 márciusában aztán megalakulhatott az ökumenikusan nyitott Fénysugár Nyugdíjas Klub. Ünnepi istentiszteleten, D. Dr. Harmati Béla püspök úr áldásával indultunk útnak. Az evangélikus egyházközség rendelkezésünkre bocsátotta a gyülekezeti házat és fedezte a működési költséget. Ennek idén pontosan tíz éve!

Megtiszteltetésnek éreztem azt, hogy mint a Hajnal utcai egyházi óvodából nyugdíjba ment óvónót, felkértek a klub vezetésére. Jöttek is szép számmal a nyugdíjasok, legtöbben evangélikusok, de baptisták, római katolikusok és reformátusok is járnak foglalkozásainkra. A tíz év alatt igazi összetartó közösséggé váltunk, számon tartjuk egymást, érdeklődünk régi és új ismerőseink hogylétéről. Sokan szorulnak egy-egy biztató szóra, betegség idején kis odafigyelésre, lelki támaszra. Többen vannak közöttünk, akik társtalanok, otthonukban nincs kihez szólniuk. Itt lehetőség van arra, hogy szomorú és vidám történeteket is meghallgathassunk egymás életéből. Mert a beszélgetés és az odafigyelés nagyon fontos közösségünkben. A mai emberek elhidegülnek egymástól, alig beszélgetnek, nincs, aki meghallgassa őket.

Kedden és csütörtökön délután jövőnk össze rendszeresen. Kezdetben kéthetenként tartottak lelkészeink áhítatot, Ribár János esperes úr és Skorka Katalin lelkész, azonban a klub tagjai igényelték a heti áhítatokat, ez a rendszer azóta is folyamatos. A lelkész, távozása után Ribár esperes úr, majd Laczki János lelkész, később Deák László, aztán Ördög Endre nagytiszteletű úr kapcsolódott be a szolgálatba. Azóta hetenként kétszer hallgatjuk Isten igéjét, csütörtökön esti istentiszteleten veszünk részt. Ezek az igei alkalmak jelentik hitünk erősítését, ami nélkülözhetetlen mindnyájunk számára. Nagy örömünkre Deák Gabriella elindította a

Halleluja kört, ahol szebbnél szebb énekeket tanultunk meg és gyakorolhattunk Gabi gitárkíséréte mellett. Több istentiszteleten szolgáltunk énekünkkel. „Énekeljétek az Úrnak új éneket, mert csodákat tett.” [Zsolt 98,1]

Foglalkozásaink összeállításánál arra is figyelünk, hogy ne legyen mindig minden percünk lekötve, maradjon szabadidőnk. Játsszunk társasjátékokat, a férfiak sakkoznak. Ha visszatekintünk az elmúlt évtizedre, akkor megállapíthatjuk, hogy változatos, lelki és szellemi tartalommal gazdag programokkal teli esztendő állnak mögöttünk.

Sok kedves vendéget is fogadtunk. Előadásokat hallgattunk meg az egészséges életmódról, a cukorbetegségről, az időskori betegségekről, azok megelőzéséről, a diéta előnyeiről, az élet és a magnezium fontosságáról.

Az istentiszteletek mellett Ribár János esperes úr többször tartott nagy érdeklődéssel kísért előadást az egyházi humorról, az öregség dicséretéről, és szót a lelkész életében előforduló megrázó esetekről is.

Az időseket érdeklő településünk múltja is. Így több helytörténeti előadást hallgattunk az idők folyamán, például az orosházi evangélikus sajtótörténetéről, a helyi művészekről, Kossuth Lajos és Orosháza kapcsolatáról, a régi orosházi városkép alakulásáról.

Élménybeszámolót tartott nálunk Bakay Péter nagytiszteletű úr, aki egy esztendőt töltött Csángóföldön, Lénárt (Léna) Ferenc pedig kerékpáros világtúrájáról beszélt. Látogatást tettek nálunk az egyházközségünkönél vendégeskedő finn, majd német vendégek. Kapcsolatot építettünk a nagyszénási és a mezőberényi evangélikus nőegylettel.

Előadást tartott itt az Erdélyből hozánk érkező Sánta Attila és Duma István András, utóbbi könyvét is bemutatta. Szintén könyvbemutatóra hívtuk meg Csizmadia Ferencné Süle Erzsébetet, aki a *Márciusi szél...* című könyvéről beszélt.

Mi magunk is szerveztünk irodalmi délutánokat, ahol tagjaink az egyházi irodalom klasszikusaiból elbeszéléseket olvastak fel, verseket mondtak el. Két, már eltávozott testvérünket név szerint is megemlítem: Szabó Jánosné Pirocska néni és Tóth Lenke néni, akik mindig nagyon lelkesen készültek a szereplésre. Az idők folyamán több filmet is közösen néztünk meg. Például a *Ki volt Jézus?* című alkotást vagy a világ hét csodájáról, a világi nemzetek parkjairól szóló gyönyörű filme-

ket. Egy délután megtekintettük a Bőjte Csaba atyával készített interjút is (lapzárta előtt néhány nappal személyesen is járt Orosházán), beszélgettünk önfeláldozó munkájáról.

Természetesen klubunk falai közül gyakran kilépünk, jelen vagyunk minden jelentős városi rendezvényen, ünnepi megemlékezésen, képzőművészeti kiállításon. Látogatjuk a hangversenyeket, zenei rendezvényeket, színházi előadásokat, igyekszünk otthonosan mozogni a város kulturális életében.

A Városi Képtárban megtekintettük Polgár Rózsa Kossuth-díjas gobelinművész bemutatóját, Csáki-Maronyák József (szintén Kossuth-díjas) orosházi festő kiállítását, az orosházi Kovács Gábor műgyűjtő által birtokolt 18–20. századi klasszikus magyar festészet kincseit és Ilovszky Béláné tárlatát. Ott vagyunk a Petőfi Művelődési Központ, a Művészetek Háza, az evangélikus gyülekezeti ház helyi alkotóit bemutató rendezvényeken is.

Nagy hatással volt mindnyájunkra a Mel Gibson főszereplésével bemutatott *Passió* című film. Néhányszor eljutottunk színházba is, láttunk operettet, vígjátékot, zenés darabot. Mély hatást gyakorolt ránk az Evangéliumi Színház előadásában Madách Imre: *Az ember tragédiája* című darabja.

Az idők folyamán elsősorban templomunkban voltak színvonalas zenei programok. Máig emlékszünk Fassang László orgonaművész és Szokolay Dongó Balázs népi hangszereken játszó művész fellépésére. Meghallgattuk Rákász Gergely, Ella István orgonaművészeket, St. Martin és Bottkáné Egető Mária orgonaművész előadását. Felemelő élményt nyújtott az erdélyi szentegyházi 100 tagú gyermekórus csodálatos műsora. Mindig várjuk a városalapítási évfordulón templomunkban szereplő Orosházi Fúvószenekart. Zsúfolásig megtelt templomunk Tolcsavay László: *Magyar mise* című bemutatóján.

Közösségünket erősítik a kirándulások is. Eljutottunk Budapestre, a Parlamentbe, a Terror Házába, a Millenárisra. Jártunk Gödöllőn a Grassalkovich-kastélyban és a jászberényi múzeumban. Voltunk Kenderesen a Horthy-kastélyban és a tengerészeti múzeumban. Egyik nyáron kirándultunk Ópusztaszerre, s megcsodáltuk a Hortobágyot is. Legutóbb eljutottunk Nagyszalontára és Nagyváradra. A múlt esztendő végén pedig Szegeden jártunk. Itt említjük meg,

☞ hogy az önkormányzattól évek óta kapott támogatás tette lehetővé ezeket a felejtethetlen élményt nyújtó utakat.

Megalakulásunk óta támogatjuk a lepramissziót, vendégünk volt Bencéné Ruttkay-Miklói Ágnes, aki a magyarországi missziói munkáról tartott képekkel illusztrált tájékoztatást. A magyarországi lepramisszióknak a 2007-es év végéig 578 sebkötöző fáslit és 64 darab 120×180 centiméteres kötött takarót juttattunk el.

2007 óta civil egyesület lettünk. Karitatív tevékenységként vállaltuk, hogy tá-

mogatjuk az orosházi hajléktalanszállót és a Családok Átmeneti Otthonát. Többször gyűjtöttünk részükre használati tárgyakat, eszközöket, ruhaneműt. Számukra is kötöttünk takarókat, amit nagy örömmel fogadtak. „A jó cselekedésben ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.” [Gal 6,9]

Eddig száz darab 80×120 centiméteres gyermektakarót adtunk át a Székács József Evangélikus Óvodának. Felfigyeltünk arra, hogy a templomunkban lévő üléspárnák régiek és elhasználtak. Elhatá-

roztuk felújításukat, 360 új készült el, ugyanakkor a gyülekezeti terem székeire negyvenkettőt kötöttünk, most pedig a György Vilmos-terem műbőr székeire készülnek az üléspárnák.

Megfogalmaztuk a 2012-es esztendő terveit is, megvalósításuk nagyban függ attól, hogy kapunk-e és mennyi támogatást az önkormányzattól.

Nagyon készülünk a 10 éves évfordulóra, szeretettel várjuk D. Dr. Harmati Béla püspök urat és kedves feleségét.

KOSZORÚS OSZKÁRNÉ

Mérlegen

Ismét eltelt egy év. A tervezések, mérlegelő elemzések hetei vannak mögöttünk. Vizsgáltuk, hogy milyen esztendőt zártunk. A saját munkámra, a levéltár évére tekintek most vissza. Megpróbálok ezt elfogultság nélkül tenni.

Kezemben tartom az Evangélikus Országos Levéltár igazgatójának, Czenthe Miklósnak a 2011. évi beszámolóját, amit a Gyűjteményi Tanácsnak írt, és ezt továbbította az Evangélikus Országos Iroda a minisztériumnak is. Így szól: „A vidéki kiemelt gyülekezeti levéltárak közül az orosháziban történt jelentős fejlesztés: az iratokat erősen veszélyeztető magas páratartalmat egy nagy értékű beruházással, szigeteléssel sikerült elhárítani, az orosházi gyülekezet szervezésében. Orosházán kívül a Gyűjteményi Tanács is támogatta az akciót, Szárazné Kőrösy Edit gyülekezeti levéltáros sokat dolgozott ezzel. [...] Az orosházi iratanyag 2011-es évről szóló, Szárazné K. Edit készítette jelentés szerint, 82,32 ífm. Mivel épp tavaly volt a levéltári helyiség szigetelése, meg kellett mozgatni az anyagot, ezért „alaposan feltételezhető» Edit alaposága miatt is, hogy kézből tartja az anyagot és van áttekintése fölötté.”

Valóban több hónapos feladat volt a felújítás, sokan segítettek, amiről beszámoltam már. Iratanyagunk elhelyezése, tárolása így megfelelő, biztonságos lett.

Az állományban történt változásnál az anyakönyvi restaurálást emelem ki: befejeződött a Halotti anyakönyv (1890–1894) és a Keresztelési anyakönyv (1947–1996) restaurálása, amit 75%-os támogatással, 750 ezer Ft-tal támogatott az EOL, 50 ezer Ft támogatást pedig a Pro Bibliothecis Ecclesiarum et Scholarum Alapítványtól kaptunk. Örömeinkre szépek lettek a kötetek. Mivel ebből a feladatból a gyülekezet is vállalt önrészt, két évben nem kértem a régi kötetek javító kötetésére a szokásos pénzösszeget. Ebben az évben viszont szeretném folytatni a sérült kötetek javíttatását. A régi, helytelen tárolás miatt van ilyen szép számmal.

Iratanyagunk nagy részét fehér, savmentes dobozokban tároljuk. Átvételük után megtisztítom a lapokat a kapcsoktól, spárgáktól, s utána kerülhetnek besorolás szerint helyükre. Az állományról természetesen számítógépes jegyzékekkel rendelkezünk.

A kutatómunka segítségét változatlanul fontosnak tartom. Az elmúlt évben 25 kutató végzett kutatómunkát, 116 alkalommal. Ezt a munkát visszavetette, hogy majd 3 hónapig tartott a felújítás, ami alatt nem tudtam fogadni kutatókat. Történeti, gyülekeztörténeti, egyháztörténeti kutatást végzett összesen 6, családkutatást 19 személy. Számítógép is áll a kutatók rendelkezésére: kereshetnek az adatbázisban, az interneten, de CD-ről is dolgozhatnak.

Új igényként jelenik meg a dokumentumok digitalizálása, a digitalizált anyag kutatása. Igyekszem az ilyen anyagaimk mennyiségét növelni.

A fényképfond anyagát folyamatosan bővitem a helyi fényképekkel, szkennelt anyaggal is. Bizonyára sok értékes fénykép van a gyülekezet tagjainak tulajdonában is, amiket még látni sem láttunk. Örömlénk, ha ezek közül is beszkennelehetnék néhányat a gyűjteményünkbe.

Az elmúlt évben a Justh Zsigmond Könyvtár segítségével az Orosházi Evangélikusok Lapja 1927–1932 évfolyam meglévő példányait sikerült digitalizálni. Folyamatban van a Szántó Kovács Múzeum segítségével a *viszálykodó házastársak békítésének könyve* kötetünk digitalizálása is. Remélem, a következő évben is tudjuk folytatni a sort.

A gyülekezettel, érdeklődőkkel való kapcsolattartás fontos módja változatlanul a kutatott anyag publikálása. A Harangszó az elmúlt évben 16 olyan írást közölt, amely levéltári kutatás nyomán született. Mindannyiunk számára ismert Koszorús Oszkár és Verasztó Antal helytörténészek neve. De a Szántó Kovács Múze-

um néprajzosai (Eröstyák Zoltán és Kovács Edina) is közöltek *Mozaik* című kiadványukban kutatásaikra alapozott írásokat.

Kapcsolataink sorában kiemelem azt, hogy 2011-ben *levéltári gyakorlaton* volt itt három teológus: Kányáczki Eszter, Szőlősi István Sándor és Pápai Attila. Igen érdeklődők és szorgalmasak voltak. Nagyon nagy segítséget nyújtottak a levéltár nyári beszerelésében, berendezésében, a raktári rend helyreállításában.

Sajnos a pályázati lehetőségek beszűkültek. Pedig az így nyert összegek komoly segítséget jelentettek a levéltárnak. A 2011-ben iratrendezésre megítélt pályázati támogatást is a 2012-es esztendőre tették át, az anyagi források szűkös volta miatt.

Az egyházközség a levéltár működtetésére a Gyűjteményi Tanácstól tavaly is megkapta az előző évvel megegyező támogatást, vagyis 1,8 millió Ft-ot. Ez a levéltári munkát értékelő, kiemelt támogatásnak számít.

A Mérlegre tekintve meghatódottan állapítom meg, hogy az elmúlt évben is milyen sok segítséget kaptam! Köszönöm ezt és minden testvért várok a felújított levéltárba, akár csak látogatóba is!

Ugyanakkor kicsit szorongva nézek a következő év elé. A leköszönő elnökség (Ribár János esperes, Koszorús Oszkár egyházmegyei felügyelő, Jantos István egyházközségi felügyelő) értékelte a területileg kicsi, de nagy értékkel bíró levéltárat, minden helyzetben igyekeztek a jó megoldásra. Csak reménykedni merek, hogy az új testület is szeretni fogja ezt az alig 38 négyzetméteres területet, s a múltunkról évszázadok alatt összegyűjtött anyagunkat. Reménykedek, hogy levéltárunk a következő években is élő maradhat, s az itt rejlő értékek közül (a kutatók tolmácsolásában) egyre több „megszólalhat” mindannyiunk számára!

SZÁRAZNÉ KÖRÖSY EDIT

Beszámoló a diakónia munkájáról

„Ne késs jót tenni a rászorulóval,
ha módodban van, hogy megtedd!”
[Péld 3,27]

A diakónia kicsi, de lelkes csapata továbbra is töretlen erővel és gondoskodó szeretettel látogat, segít, végzi áldásos munkáját.

A tavaly novemberi összejövetelünkön első volt az adakozó szeretet hangja: milyen ajándékkal lepjük meg az időseket? Mint már évek óta, a döntés egyhangú volt: a szokásos karácsonyi asztaldíszek készüljenek most is. Anyagi támogatást kaptunk az egyháztól, a szeretetszolgálatától, de a tagok közül Lázár Pálné, Dr. Ruzsnák Jolán, Csecsei Pálné és Kovács Tiborné külön is hozzájárultak, hogy az ajándékok gazdagon díszítve készüljenek el.

A megbeszélte időpontban lelkes, munkára kész csapat érkezett a gyülekezeti házba, hogy a szorgos kezek nyomán

elkészüljön az 52 db asztaldísz. Ki-ki a saját ízlése, egyéni elképzelése szerint kötötte bele együtt érző gondoskodását, szeretetét. Mindegyikhez egy karácsonyi ígés kártyát mellékelve vittük el és kívántunk áldott ünnepeket azoknak, akiket rendszeresen látogatni szoktunk. Csekély ajándékunk legtöbbszörnek a karácsonyfája volt: dióval, almával, szaloncukorral körberakva állt az ünnepi asztalon. Jó érzéssel tölt el minket a tudat, hogy akik várják szeretetünket és imádságos szívvel gondolnak a karácsonyi csodára, érezhették a gondoskodást, együttérzést. Nagy örömmel fogadta ajándékunkat 100 éves gyülekezeti tagunk, Farkas Józsi bácsi is. Igaz, ő családban él, de mindig érdeklődő a látogatások alkalmával, és nagyon örül minden kedvességnek.

A hosszúra nyúlt tél megviseli a látogatókat és az egyedül élő időseket egyaránt. Az időjárás és a Győry-terembe felvezető lépcsők többeket akadályoznak az istentiszteletek látogatásában.

Most a mi feladatunk, hogy eljuttassuk hozzájuk az ígét, és tudósítsuk őket a gyülekezeti eseményekről. A tisztújításról szóló Harangszó eljuttatását is többen vállalták és kézbesítették az egyháztagokhoz.

Újabb feladatunk van a böjti időszak kezdetén. Többen vannak, akik csak otthonukban tudnak az úrvacsora szentségével élni. Így meg kell szervezzük, hogy mindenkihez időben oda tudjanak érni a lelkészek.

Továbbra is minden hónap utolsó hétfőjén összejövünk, megbeszéljük, kin mivel tudunk segíteni. Egymás gondjait is meghallgatjuk, jó érzés így együtt lenni. Az Evangélikus Énekeskönyv 331. énekének egy versszakával zárom soraimat: „Járj Isten útján hű munkában, mondj imádságot, éneket! Egyedül benne bízzál bátran, megújul akkor életed. Ki benne bízik boldogan, arra az Úrnak gondja van.”

KOVÁCS TIBORNÉ

A leánygyülekezetek tavaszi tervei

Kedves Olvasók! Az alábbiakban leánygyülekezetünk tavaszi alkalmairól, terveről olvashatnak részletesebben:

– Szentetornyán hétfő és kedd délutánonként (a két helyen felváltva) házi bibliaórát tartunk. Szentetornyán havonta gyermekalkalmak vannak, s játszóház kézműves foglalkozásokkal. Ezek az alkalmak a magyar és a cigány gyermekeknek is szólnak. Ilyenkor felkészülünk az üdvtörténeti ünnepekre. Ifjúsági bibliaórákat is tartunk a fiatalok számára. (Március 24-én kézműves foglalkozás lesz Szentetornyán a helyi és a rákóczi-telepi gyermekek részére.)

– Rákóczi-telepen kéthetente pénteken ifjúsági órát tartunk a gyülekezeti teremben. Ez a bibliaóra a 12–30 éves korosztálynak szól. Itt van hitoktatás, így hetente találkozom a gyermekekkel.

– Kardoskúton Hősök napja lesz 2012. május 20-án, vasárnap. 14 órától ökumenikus istentiszteletet tartunk, majd ünnepség következik az emlékműnél, ahol beszédet mond Pintér István történész. A helyi iskolások ünnepi műsora, és a koszorúzás után szeretetvendégségre kerül sor, amelyen egy előadást is meghallgatunk vásárhelyi történészvendégünkötől.

(Rendszeres alkalmunk Kardoskúton: kéthetente bibliaóra Rajkiéknál.)

Mindhárom leánygyülekezetet érintik a következő programok:

- április 8-án, húsvétvasárnap „kincskeresés” lesz a templomban és a templomkertben;
- április 15-én teológusnap;
- április 29-én konfirmáció;
- május 5-én egynapos buszos kirándulást szervezünk Hódmezővásárhelyre és Csomorkányba felnőttek és fiatalok számára;
- május 19-én missziói nap lesz Bonyhádon;
- június 1–3-áig Reménység fesztivál lesz Budapesten, ahova buszokat szervezünk. (Erre az alkalomra cigányokat is viszünk, őket a szervezők külön is meghívják.)

Heti rendszerességgel tervezett alkalmak:

- péntekenként 17 órákor ifióra Rákóczi-telepen, a gyülekezeti teremben;
- vasárnap 8.30 órákor istentisztelet Szentetornyán;
- vasárnap 10 órákor istentisztelet Rákóczi-telepen;

– vasárnap 14 órákor istentisztelet Kardoskúton.

Kétheti rendszerességgel tervezett alkalmak:

- hétfőnként 17 órákor házi bibliaóra kardoskúti családoknál (Téma: *Bírák könyve*);
- keddenként 17 órákor házi bibliaóra Gyökeresben Petrilláéknál (Téma: *Machintos: Elmélkedések Mózes könyvei felett*);
- Keddenként 16 órákor házi bibliaóra Szentetornyán Szabó Józsefné presbiter testvérünkénél (Téma: *Ruth könyve*).

Havi rendszerességgel tervezett alkalmak:

- szülői bibliaóra Rákóczi-telepen 17 órákor a gyülekezeti teremben.

Leánygyülekezeteink részére indítottunk egy saját honlapot, melynek internetes címe a következő:

<http://oroshaza-leanyegyhaziak.lutheran.hu>

LACZKI JÁNOS
lelkész

A reformációtól – napjainkig

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület története című könyvről orosházi szemmel

A Magyarországi Evangélikus Egyház mindhárom egyházkerületének története elkészült. A *Sólyom Jenő* szerkesztette *Déli Evangélikus Egyházkerület az ezredfordulón* kiadvány volt a példa és mércéje még 2002-ben, majd *Detre János* 2006-ban *Órállók* címmel gyűjtötte kötetbe az északi gyülekezetek krónikáját. Most vált teljessé a sorozat, kézbe vehetjük az 1576-ban életre hívott Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület egyházmegyéinek, egyházközségeinek múltját és jelenét taglaló két adatgazdag kötetet.

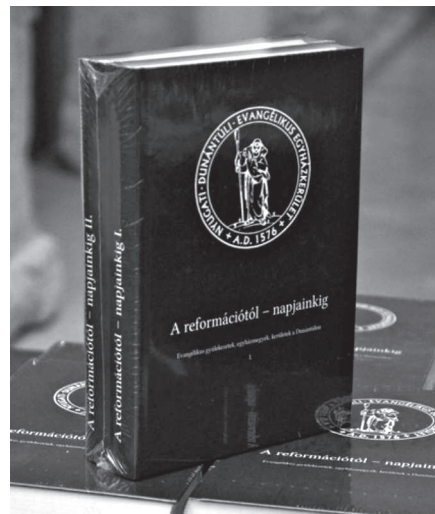
Négy esztendeig tartott a munka, míg a teljes egyházkerület, a hat egyházmegye, valamint az 1130 településen élő 110 anyagyülekezet története napvilágot látott, a reformációtól napjainkig. A legnagyobb feladat *Dr. h. c. Keveházi László* nagytiszteletű úrra, a szerkesztőbizottság vezetőjére hárult, aki egyházmegyei megbízottakat (*dr. Jáni János, Jankovits Béla, Kovács Eleonóra, Mastalír Ernőné dr., Rostáné Piri Magda, Tóth Béla*) nyert meg az igen sok utánjárás, egyúttal örömet is jelentő kitartó munkára. Összességében 101 lelkész és 53 nem lelkészi kutató munkatárs dolgozott a könyvön.

A kötetek világosan tagoltak, áttekinthetők. Egyházmegyenként mutatják be az egyházközségeket. Mindenütt pontos cím, elérhetőség, lelkészek és tanítók neve, a gyülekezet önállósulásának éve, az anyakönyvek elkezdésének időpontja. Közéteszik a leányegyházak, a szórványok lélekszámát, a 2006-ban megválasztott előjárók, presbiterek névsorát, a templom fotóját. A mutatóban megközelítően 7500 nevet találunk. Valóban dokumentumértékű, hatalmas kincsesbánya ez, nemcsak az érintettek, hanem az evangélikus egyháztörténet után érdeklődők számára is.

Az apró betűvel nyomtatott, közel ezer oldalas kiadvány részletes ismertetése, elemzése nem lehet feladatunk. Lapunk terjedelmi korlátai miatt mindössze azokra tudunk figyelni, akik pályájukon valamilyen kapcsolatba kerültek az orosházi evangélikussággal, itt szolgáltak vagy itt születtek. A kötetek tanulmányozásakor kisebb-nagyobb meglepetések értek bennünket, pontosíthattuk eddigi ismereteinket. Például a vérteskethelyi leányegyház történetének olvasásakor: „Orosházi Pusztay Márton előbb Révkomáromban volt praeceptor (1799–1801), s innen jött el Kethelyre lévítának. De őt is hamar Bo-

kodra vitték el lelkésznek. (Fia, ifj. Pusztay Márton 1834-ben Nemesdömölkön Edvi Illés Pál mellett volt káplán)”. Annyit tudunk még róla, hogy Pusztay Márton 1808-tól volt bokodi lelkész és 1813-ban papírra vetette a gyülekezet első időszakának történetét. Róla eddig egyáltalán nem hallottunk. Hogy miért viselte az orosházi előnevet, ma még kérdés... kereszteleési anyakönyvünkben, a sok Pusztai nevű között, nem akadtunk a nyomára.

1715-ben, a Vas megyei Gencsen született első lelkészünk, *Horváth András*, dunántúli előéletéről nem sikerült újabb adalékokat szereznünk. Nevelt fiáról, a felpécsi születésű *Czetter Sámuel*ről sem, aki gyermekkorában jött ide édesanyjával és korának egyik nemzetközi híru rézmetszőjévé vált. Sok alkotását mint „orosházi fi” írta alá. Édesapja, *Czetter Gottfried* Felpéc lelkésze 1758-tól 1767-és haláláig.

Nem volt parókus, családi kapcsolatai révén költözött Orosházára *Vörös Zsigmond*. 1779-ben, 62 éves korában itt halt meg, róla közli a kötet, hogy 1749-től 1751-ig a Somogy vármegyei Tab község papja.

Kalmár Pál 1911-től 1921-ig Kardoskút beiktatott lelkésze, előzőleg Orosházán segédlelkész. A dunántúli Beledről származott, s 1876-tól Felpécen, majd Kertán, Sikátoron, Várpalotán káplán, 1905-től beiktatott pap.

Olvashatunk *Podhradszky János*ról, aki Szentetornya első lelkésze 1903-tól 1907-ig, innen Tordasra távozott, ahol 1943-ig szolgált. A Fejér-Komáromi Egyházmegegyesere is volt, 1950-ben halt meg.

Szintén Szentetornyán teljesített szolgálatot *Feller Ádám* 1956-tól 1960-ig előbb Somogydöröcskén helyettesített, 1947-től 1956-ig Barlahidán hirdette az igét.

Érdekes összefüggés az, hogy *Feller Ádám*ot *Pintér János*, a későbbi orosházi lelkész és esperes (1983–1995) váltotta 1956-ban, Barlahidán, 1964-ben iktatták be zalaegerszegi parókus lelkésznek. Orosházáról nyugdíjasként Szombathelyre költözött, ahol 1997–1998-ban helyettes lelkészi státuszban végzett szolgálatot.

Aranyi József 1936–1937-ben Tatabányán volt segédlelkész, 1952-től 1956-ig orosházi lelkész és esperes. *Kajos János* az 1940-es években Orosházán vallástanár, a népfőiskola egyik vezetője, előzőleg Bicskén káplán, aztán 1953-tól 1983-ig Nagyvelegen lelkész. A Rákóczi-telepen 1943–1944-ben lelkészkedő *Sikter László* négy évig Hegyeshalmon, majd 1958-tól 1972-ig Gyúron pap.

Két egykori orosházi segédlelkészről is szólunk: *Teleky Béla* 1949–1951-ig Vadosfán, 1952-től 1956-ig Balfon szolgált, majd rövid ideig Orosházán segédlelkész volt, az 1956-os forradalom után emigrált, s a burgenlandi Óriszigeten lett pap. Az 1960-as évek első felében volt segédlelkész Orosházán *Zászkaliczky Pál*, előzőleg a balatonboglári körzetben, majd jóval később, 2004–2005-ben Tatabányán is szolgált.

Győri Gábor 1987-től 1998-ig beiktatott lelkésze volt az orosházi gyülekezetnek, előzőleg 1979-től 1987-ig volt Iharosberegny és a szomszédos Vése egyházközségének papja. Orosházáról Pestszentlőrincre hívták, jelenleg a Pesti Egyházmegye esperese.

Kovács László 1993-tól 1996-ig Bakony-szombathelyen helyettes, majd választott lelkész, 1996-tól 1999-ig volt Orosházán parókus, 2010-től a Vasi Egyházmegyehez tartozó Sandon helyettesített, 2011-től Nemeskolta lelkésze.

Nánai László egykori segédlelkészünk, 2009-től a pápai helyőrségben századosi rangban tábori lelkészként kezdte meg szolgálatát a C 17-es bázison.

Kopf András Orosházán a Székács József Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium iskolalelkésze volt, 2011-től a Kertavészprémgalsa Társult Egyházközséget gondozza, Somlósőzlősen beiktatott lelkész.

Ördög Endrét 2011. október 22-én iktatták be Orosházán, 1993-tól 2008-ig ba-

☞ konyszentlászlói lelkész (a kötetben ő írta meg a gyülekezet történetét), 1996-tól 2006-ig Bakonytamási beiktatott lelkésze is, helyettes Lovászpatonán, Sikátoron és Vanyolán. 2003-tól 2008-ig a Veszprémi Egyházmegye esperese.

Néhány Orosházán született és a Dunántúlon is szolgáló lelkészre bukkanunk a kötetek figyelmes tanulmányozása közben. Vessünk rájuk is egy pillantást!

Harsányi Sándor (1832–1900) a Vas megyei Gércén szolgált, ahova Hubert Pál mellé került káplánnak, majd néhány hónapig Nemesdömölkön Edvi Illés Pál irányította kezdeti lépéseit. 1858 júliusában érkezett vissza Orosházára tanítónak, s 1879-től haláláig beiktatott prédikátora az orosházi gyülekezetnek. (A kötet új kiadásában pontosítani kell az adatokat, a névmutatóban pedig Sándor helyett Gábor szerepel).

Veres József (1851–1913) egyik legnagyobb nevű esperes-lelkészünk 1877-től soproni magyar lelkész volt, ugyanakkor líceumi tanár. 1879-ben tért vissza szülőfalujába és szintén haláláig itt szolgált.

Brebovszky Gyula (1925) 1954-ben a Veszprém megyei Csöglén volt helyettes, majd 1955-től 1969-ig Órimagyarósdon lelkész, innen Csorvársra jött.

Madarász István (1929) is gazdag életpályát futott be. 1954–1955-ben segédlelkész volt Zalaszentgróton, 1957–1996-ig Somogyvámos–Hács körzet lelkésze volt. Ugyanakkor 1970–1979 között a somogyiszlói leányegyház és a gadácsi szórvány, 1979-től 1996-ig a balatonboglári körzet gondozását is ellátta.

Gyarmati István (1953) Orosházán volt lelkész 1982-től 1993-ig, majd 1994-től 1997-ig Mencshelyre ment, ahol ellátta a nagyvászonyi, szentantalfai és a zánkai evangélikusok lelki gondozását is. 1997-től beiktatott lelkésze a sárvári gyülekezetnek, a Vasi Egyházmegye esperes-helyettese. Felesége, a szintén orosházi *Horváth Lenke* levelező teológiát végzett és gyülekezeti munkatárs.

Rác Dénesné Megyaszai Enikő (1972) 1997-től 2007-ig Vadosfa lelkésze, azóta Celldömölkön szolgált.

Dr. Székács József (1809–1876) orosházi születésű evangélikus püspök... nála „az ország papja” jelző is néhányszor előfordul a kiadványban. 1842-ben szót emelt a gyámintézeti munka szükségességére, a magyarhoni Gusztáv Adolf Alapítvány életre hívása mellett. 1846-ban a Veszprémi Egyházmegye gyűlésének tett javaslatokat, 1856-ban mint pesti magyar lelkész végezte a gyúrói templom felszentelését, 1860-ban pedig Berzsenyi Dániel niklai síremlékét avatta fel.

A tanítók névsorát olvasva is sok orosházi kötődésű pedagógust fedeztünk fel, akik evangélikus elemi népiskolákban oktattak.

Torkos István 1816-tól Kemeneshőgyészen tanított három évtizedig, ezután Orosházára jött fiához, Torkos Károly lelkészhez, itt is temették el 1867-ben. *Kovács István* 1858-ban Nemesmagasiban, *Bertalan István* 1864 után Téten és Malomsokon, *Varga István* 1874–1875-ben Porrogszentkirályon tanító. *Pandúr Pál* 1878-ban Fehérvárcsurgón, *Nagy Lajos*, a majdani orosházi polgári iskolai igazgató 1881–1882-ben Ajkán, *Borcsiczky Károly* 1888–1889-ben Lajoskomáromban, *Brósz János* a következő tanévben ugyanott tanított.

A 20. században is volt mozgolódás az evangélikus tanítók között. Az idős *Maacher Lajos* (akkor még pályakezdő) 1900–1903-ig Kispécen volt segédtanító, ugyanott folytatta munkáját 1903-tól *Süsmegi Kálmán*, majd 1912-től *Csizmadia Mihály*. *Orbán János* 1922–1924-ig Csikvándon, *Zatykó Mihály* Balatonakaliban, *Bors Jolán* Ecseny és Börcs falvakban, *Bakó József* volt monori tanító előzőleg Tabon tanított 1930–1931-ben, ugyanott oktatott a közelmúltban elhunyt *Vári* (akkor még *Czirják*) *László* az 1933–1934-es tanévben.

Több világi tisztségviselő nevével is találkozunk. Orosházáról nősült és a helyi Evangélikus Gimnáziumban is taní-

tott *dr. Mády Zoltán*. Egyetemes felügyelő-helyettesként Túróczy Zoltán püspökkel együtt aláírója volt 1948-ban az állammal kötött egyezménynek, 1957-ben országos egyházi felügyelő, 1945-től 1958-ig Tordason egyházközségi felügyelő. Két esztendeig tanított az orosházi gimnáziumi tanfolyamon *dr. Fekete Zoltán*, aki 1973-tól 1989-ig volt országos egyházi felügyelő. Az itt született *Darvas József* 1952-től 1972-ig a déli egyházkerület felügyelője volt. Az orosházi *dr. Micsinay Ervin*, az esztergomi egyházközség felügyelője több esztendeig, az egykori gerendási lelkész fia, az Orosházán érettségizett *Nagybocsкаи Tamás* a Somogy–Zalai Egyházmegye felügyelője.

Két hozzánk kötődő művész neve is olvasható a kötet lapjain. Az 1882-ben Orosházán született *Schima Bandi* iparművész a győri újtemplom oltárára készített egy kovácsoltvas feszületet, gyertyatartókkal együtt, a bodonhelyi evangélikus templom szintén őrzi keze munkáját. Az orosházi evangélikus ősökkel büszkélkedő *Szokolay Sándor* zeneszerzőnknek 1998-ban a veszprémi evangélikus templomban tartották egyik kantátája ősbemutatóját.

Több helyi ismerettel rendelkezők bizonyára más összefüggésekre is rálelnének. Azt kívánhatjuk mindenkinek, vegyünk kézbe a kitűnő monográfiát, forgassuk azt haszonnal és sáfárkodjunk jól a ránk bízott evangélikus örökséggel. A kötethez előszót írt Ittész János püspök, lektorálta Czenthe Miklós és dr. Kertész Botond. A szöveget gondozta Ittész Jánosné, közreműködött Isó Dorottya, Isó Zoltán és Menyes Gyula. Technikai szerkesztő Erdélyi Károly.

A reformációtól – napjainkig: Evangélikus gyülekezetek, egyházmegyék, kerületek a Dunántúlon I–II. kötet Győr, 2011, Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület, 980 o., 2000 Ft

KOSZORÚS OSZKÁR

Túrmezei Erzsébet (1912–2000)

1912. február 14-én született Tamásiban, tehát éppen 100 esztendeje. Hetedik gyermek volt. Már 6 éves korában verseket írt. A gimnáziumot Sopronban, egyetemi tanulmányait Budapesten, a Pázmány Péter Tudományegyetemen végezte, ahol magyar–német szakos tanári diplomát szerzett. Már egyetemi évei alatt is a Fébé Leányköréhez tartozott. Ezt követően hallotta meg Isten szolgálatra hívó szavát, és lépett be a Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesületbe. 1941-ben avatták diakonisszává. 1951-ben a Rákosi-féle kommunista diktatúra durván feloszlatta az egyesületet, és az egész egyházat el akarta törölni a föld színéről. Túrmezei Erzsébet 1951-ben, a Fébé feloszlata után a balassagyarmati evangélikus szeretetotthonba került, ahol 1975-ig végezte szolgálatát. Versei, műfordításai (német, angol, finn nyelvről) több kötetben jelentek meg. Részt vett az evangélikus énekeskönyv szerkesztésében is. Nyugdíjas éveit Budapesten, szeretetotthonban, majd az Anyaházban töltötte. 1989-ben a Fébé Egyesület újraindulásakor főnökasszonnyá választották. Ezt a tisztséget a 2000 májusában bekövetkezett haláláig viselte. (Forrás: a Fébé kiadványa)

A Szeverényi János missziói lelkész által vezetett missziói központ kiadta Túrmezei Erzsébet verseit, előadásait CD-n. Ez 2 CD-t jelent és 1500 forintért megrendelhető a Lelkeszi Hivatalban is, vagy a könyvterjesztőnkél. Az érdeklődőket kérjük, jelentkezzenek!

Még egyszer: Rá kell hagyni?

A legutóbbi Harangszóban néhány szóban bátorkodtam foglalkozni a mai gyerekevelési szokásokkal. Vesztemre. Eddig egy számomra ismeretlen, háromgyermekes anyuka azt mondta a bemutatkozás után, hogy amit írtam, abban nincs igazam. Az ő vélt igazának a bizonyítására egy, a Békés Megyei Hírlap korábbi számában írt cikket mutat nekem. Valamelyik unatkozó újságíró a gyermekek úgynevezett dackorszakáról elmélkedett. Nem egy körülményt megemlítve próbálta azt bizonyítani, hogy meg kell érteni az üvöltő, toporzékoló gyermek igazát. Például amikor a nem akarja felvenni azt a ruhát, amit a mama rá akar adni, engedni kell neki. Ha pedig nem akarja megenni azt, amit főztek neki, úgy kell megoldani, hogy főzzön az anya választékosan, s a gyerek tudjon dönteni.

Ebben a családban öten élnek. Kérdeztem a jóasszonytól: Mi történik, ha éppen olyan kedvük támad a többieknek, hogy mást egyenek? Mikor ezt mondtam, akkor az anyuka metsző gúnnyal azt kérdezte: Ön mit tett volna? Talán megpofozza?

Most olyat mondtam, mely már nem szokás, sőt a mai jogrend sem ismeri el. Lehet, hogy az jobb megoldás lett volna,

mint öt személynek ötfélt főzni. A magam igazolására elmondtam egy bibliai történetet, bár gondolhattam volna, hogy ez aligha győzi meg a mai „modern anyukát”. Krisztus urunk annak idején a templomban árusító kufárokat korbáccsal zavarta ki, mondván nekik: ti latrok barlangjává tettétek az Isten házát. Ma azt mondják: meg kell magyarázni a gyermeknek, hogy mi a helyes. Az idézett kufárok már felnőtt emberek voltak, mégsem magyarázkodott az Isten Fia, mert tudta, az ott semmit sem ér. Erre azt mondja az én vitapartnerem: az akkor volt, ma már más világ van. Az igaz. De a bűn akkor is az volt, ma is az. Idézek egy énekünkől is: „Azt büntet, kit szeret, másképp ő nem is tehet”.

Befejezésül még csak annyit: nagyon szomorú, hogy a médiát sokszor nem arra használják az arra hivatottak, ami a feladata volna, hogy oktasson, szépre, jóra tanítson, hanem a könnyelmű, céltalan életre, a pénz és az élvezetek korlátlan hajszolására nevel. Nagyon sajnálom, hogy a bizonyára szép gyermekeiben milyen öröme lesz majd felnőtt korában az anyukának, ha már most is ők parancsolnak neki.

A közel kilenc évtizedes életem ta-

pasztalata, hogy az így nevelt gyermekekből lesznek a tanárverők, no meg nemegyszer a szülőverők is.

Végtelenül szomorú, éppen a legutóbbi szilveszter alkalmából a mentők szívvívője nyilatkozta, hogy rendkívül sok fiatal vittek be ittas állapotban a mentők. Sajnos igen sok iskolaköteles lányt is. Éppen ez a célja az arra utazó fiúknak, hogy az üdítőbe belecsempésszik a drogot, s aztán azt csinálnak a kislányokkal, amit akarnak. Azért jó volna a kedves szülőknek jobban odafigyelni, merre járnak csemetéik és meddig. Hogy ez lehetséges legyen, ahhoz olyan komoly kormányrendelet kellene, mint a dohányosok megrendszabályozása. Határozott kormányrendeletre van szükség, hogy kiskorú fiatal este 22 óra után csak nagykorú személy jelenlétében tartózkodhasson az utcán. Lehet, hogy lesznek, akik erre azt mondják: csorbul a fiatalok joga az intézkedéssel. (Ezzel szemben a dohányosok joga sérülhet.)

Nagyon kérem azokat, akiknek lehetőségük van tenni gyermekeinkért, tegyék kötelességüket.

CZ. L.

Úton, küldetésben

Révész Rita Boglárka vagyok. Orosházi és felvidéki (Túróc megyei) evangélikus ősök leszármazottjaként Orosházán születtem. Az érettségig itt végeztem az iskolámat, majd Szeged, Budapest és Helsinki egyetemem tanulója lettem középiskolai tanári és teológusi végzettséggel. Jelenleg munkám mellett egyháztörténet doktorandusz is vagyok. Tizenéves korom óta vagyok aktív tagja az orosházi gyülekezetnek, először az ifjúság, majd a felnőtt közösség körében, presbiteri tisztségem mellett a finn testvérkapcsolat kapcsolattartójaként és a Credo együttes tagjaként.

2010 szeptembere óta végzek közegyházi szolgálatot, először az Országos Egyházi Iroda külügyi osztályán, majd 2011 februárja óta az Oktatási és Iskolai Osztályon, külügyi referensként. Munkakörömben túlnyomórészt a bajor-magyar óvodai és iskolai testvérkapcsolatok koordinálása a feladatom. A munkámat, a feladatvégzés lehetőségét Istentől ka-

pott ajándékként élem meg. A bajor partnerrel rendelkező óvodák a kétoldalú kapcsolattartás mellett minden évben közös továbbképzés keretében találkoznak egymással; az iskolák diáktalálkozó, hospitálás, közös projektek keretében ápolják a partneri kapcsolatot. Orosházi Székács intézményünknek két bajor kapcsolata is van: az óvoda az ortenburi evangélikus óvodával, az iskola a Kahl am Main-i reáliskolával tart fenn kapcsolatot.

Munkabeosztásom szerint a munkaidőm felét a bajor egyház oktatási intézményeit összefogó szervezet, a nürnbergi Schulstiftung irodájában töltöm, így havonta ingázok Budapest és Nürnberg között. Feladatkörom sokrétű: különböző projekteket előkészítő megbeszéléseken való részvétel, intézménylátogatások, konferenciák miatt az irodai munka mellett sokat vagyok úton Bajorországban, de adott esetben Magyarországon is.

A munka erős sodrása miatt az ember fokozottan szükségét érzi annak, hogy biztos fogódzót találjon: számomra ezt az orosházi családi és gyülekezeti háttér adja meg továbbra is. Azon igyekszem, hogy havonta legalább egyszer hazajussak feltöltődni. Hálás vagyok azért, hogy mindazokat a képességeket, amiket Istentől kaptam, mások javára fordíthatom, ez ad erőt újra meg újra az itthonról való „elrugaskodáshoz”.

RÉVÉSZ RITA BOGLÁRKA

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Óvodai hívatató

Kedves Szülők, Nagyszülők!

Közeledik az óvodai beíratás ideje. Óvodánk szeretettel várja az érdeklődő családokat. A leendő kis óvodások számára a beíratást megelőzően,

*március 13-án, 16 órai kezdettel
délutáni játszóházat szervezünk.*

Rendezvényünkön a gyermekek ismerkedhetnek az óvodával és közös játékban, tevékenykedésben vehetnek részt, a szülők pedig érdeklődhetnek az óvodában folyó nevelőmunkáról, az óvodai mindennapokról. Szeretettel várjuk a kis vendégeket és kísérőiket!

*Az óvodai beíratás időpontja a 2012/2013-as nevelési évre:
március 19–20. (hétfő–kedd), 8–17 óra.*

Ajánljuk az érdeklődők figyelmébe óvodánk honlapját, ahol részletesen tájékozódhatnak: szekacs.lutheran.hu/ovoda/

A gyülekezet tagjainak és minden kedves érdeklődőnek pedig ezúton adunk – rövid bemutatkozás formájában – tájékoztatást óvodánk életéről és az itt folyó nevelőmunkáról.

*„Óvodába járnai jó!
Vár a móka, játék,
mese, vers és énekszó...
De sok vidám élmény!*

*Óvodáskor szép emléke,
óvó néni kedvessége,
a mi Urunk szent ígéje
elkísér az egész életre.”*

Óvodás gyermekversünk kedves sorai a kisgyermek nyelvén foglalják össze mindazt, ahogyan az óvodai hétköznapok során, játékos formában, tudatos pedagógiai munkánkkal közvetítjük gyermekeink felé az elsajátítandó ismeretanyagot, az átörökítendő értékeket, Isten igéjét.

Intézményünk ökumenikus nyitottságú evangélikus egyházi óvoda. Városunk és egyben a Magyarországi Evangélikus Egyház legnagyobb óvodájaként végezzük nevelőmunkánkat – 6 gyermekcsoportban, összesen 180 kisgyermek számára tudunk helyet biztosítani.

Óvodánkban szeretetteljes légkör, családi környezet fogadja óvodásainkat. Esztétikusan kialakított, különleges térképzésű, galériás csoportszobák,

igényes gyermekmosdók, sószoza és tágas, füves, biztonsági előírásoknak megfelelő udvari játszótér szolgálja a gyermekek kényelmét, komfortérzetét.

Nevelőmunkánkat egyénileg írott Helyi Óvodai Nevelési Programunkra alapozzuk. Pedagógiai munkánk irányelvei megegyeznek az Óvodai Nevelés Országos Alaprogramja által meghatározott követelményekkel és kiegészülnek a keresztyén pedagógia értékeivel.

A keresztyén szellemű nevelés áthatja nevelőmunkánk egészét, melynek során arra törekszünk, hogy sok színes esemény, változatos rendezvények, ünnepek, nyílt napok tarkítsák a nevelési évet, a hétköznapok során pedig tartalmas nevelőmunka, építő jellegű benyomások és tapasztalatok segítsék a gyermekek testi, szellemi és lelki fejlődését.

Törekszünk az értékes lelki tartalmakat hordozó együttlétek biztosítására, gazdag és áldott lehetőségeket kínálunk arra, hogy együtt éljünk át Isten végtelen szeretetének és gondoskodásának jeleit a mindennapokban.

„Bizonny, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom” mondja a Szentírás a Zsoltárok könyvében. Egyházi óvodánkban mi is így tekintünk gyermekeinkre: mint az Úristen ajándékaira. Minden kisgyermek egy egyéniség, sajátos tulajdonságokkal, értékekkel, egy-egy drágakő, amit óvodapedagógusaink hitbeli meggyőződéssel és tudatos peda-

gógiai munkával csiszolgatnak, formálgatnak.

Óvodánkban egyaránt fontosnak érezzük a gyengébb képességű, felzárkóztatásra szoruló kisgyermek és a kiemelkedő képességű, tehetséges gyermekek önmagukhoz képest való fejlesztését. Intézményünkben integrált nevelést folytatunk, lehetőséget biztosítva a sajátos nevelési igényű és a beilleszkedési, tanulási, magatartási problémákkal küzdő gyermekek nevelésére. Valamint regisztrált tehetséggondozóként működünk, nagy hangsúlyt fektetve a különösen jó képességű gyermekek egyéni fejlesztésére.

Tehetséggondozásunk célja, hogy minden gyermekben fel tudjuk fedezni azt az értéket, amelyben legjobbak a képességei, amiben sikereket érhet el. A gyermeki képesség kibontakoztatása során a gyermek átlagon felüli teljesítményét emeljük ki, konkrét cselekvésre koncentrálna, törekedve közben a tanulás iránti érdeklődés felkeltésére. Igyekszünk a szülők figyelmét is felhívni a tehetségígéretes adottságokra, hajlamokra. Törekszünk a gyakori sikerélmények biztosítására és a tehetség minél szélesebb körű elismertetésére. Ezáltal próbáljuk motiválni, lelkesíteni a gyermekeket, hogy ők maguk is komolyan vegyék Istentől kapott tehetségüket, és a későbbiekben is készek legyenek kamatoztatni azt – mint a talentumokról szóló példabeszédben (Mt 25,14–30).

A 2012/2013-as nevelési évtől eddigi vegyes helyett, tiszta korcsoportú csoportokat indítunk. Osztatlan kis-, középső és nagycsoportot. A homogén csoportok kialakítása gyermekeink érdekeit szolgálja, ezáltal fejlődésük lehetőségeinek optimálisabb feltételeit igyekszünk biztosítani. Bízunk benne, hogy az új szervezeti keretek adta lehetőségekkel tovább erősíthetjük nevelőmunkánk színvonalát.

Meggyőződésünk, hogy az óvodánkban megvalósított nevelőmunkával missziós feladatot is végzünk, hiszen közvetítjük a kisgyermek és családjai felé Isten szeretetének örömhírét. A szakmai színvonalra való törekvés fontossága mellett legfontosabb irányelveinket a keresztyén pedagógiai értékek határozzák meg, amit az az értéköbbltet tesz lehetővé, hogy evangélikus egyházi óvoda vagyunk.

VAJER TÍMEA
óvodavezető

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Iskolai hívogató

„Iskola, iskola,
ki a csoda
jár oda? [...]
Kinyújtom a kezemet,
ha ugyan elérem
a kilincset s bemegyek
pirosan, fehéren...”

Röpülnek a napok, eltelt a farsangi időszak, és lassan itt a viruló tavasz, majd a nevetető április. Itt van ismét az iskola hívó szava, eljön a gyerekek szellemi gyarapodásának újabb időszaka.

Gyurkovics Tibor fenti szavaival biztatjuk a leendő elsős kisdíjakokat, hogy a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium kapuja a 2012/2013-as tanévben is nyitva áll előttük. Szeptemberben két első osztályban kezdődik meg a tanítás. Az egyik iskolaotthonos rendszerben működik, a másikban napközi otthonos nevelési forma kezei között folyik majd az oktatás.

Biztosítjuk a gyermekek sokirányú érdeklődésének és tájékozottságának kiterjesztését, tanulmányi előmenetelük segítését, felzárkóztatását, valamint az ismeretek pontos felhasználását és alkalmazását, a tehetségek gondozását. Mindezeket a tanórai differenciált munka, a szakkörök gazdag választéka, illetve a fejlesztő foglalkozások segítik.

Intézményünk 2011 őszén *tehetségpont*tá vált, s mint ilyenek, alapfeladata a tehetségek felfedezése, azonosítása, a tanácsadás, a pályaorientáció, a lehetőségek, az információk személyre szabott megmutatása a tehetséges fiataloknak. Fő célja, hogy hatékony segítséget adjon az érdeklődő diákoknak tehetségük felis-

meréséhez és kibontakoztatásához, ennek érdekében juttasson el hozzájuk minél teljesebb és minél személyesebb információkat a különböző tehetséggondozó lehetőségekről.

Az eredményes tanulás feltétele az is, hogy felkeltsük az érdeklődést a tantárgyak iránt, lehetőséget adva az önálló tapasztalatszerzésre. Iskolánkban az *olvasást Meixner-módszerrel* sajátítják el a gyermekek, mely évek óta eredményesen működik. Erősíti a már olvasással ismerkedő tanulók tudását, kevésbé fejlett képességűit (beszédfejlesztés, beszédmozgás tudatosítása, iránygyakorlatok stb.), emellett maximálisan alkalmazkodik egy-egy diszlexiás vagy diszlexia-gyanús gyermek egyéni haladási tempójához. Az alsó tagozatos *matematikanitítás* feladata a tevékenységeken, gyakorlati tapasztalatokon keresztül az alapvető matematikai ismeretek elsajátíttatása, az alapképességek kialakítása (értő olvasás, íráskészség, számfogalom fejlesztése), gondolkodási módszerek alapozása. A fő tantárgyakon kívül *hittant, angolt, informatikát* és *néptáncot* tanulnak a gyermekek órarendi keretek között.

Iskolánkban elengedhetetlen cél a *keresztény, magyarságát tisztelő, példakövető*

gyermekek nevelése. Fontos számunkra, hogy szeretettel, sok vidámsággal, mindazonáltal következetesen neveljük őket. Az erkölcsi alapvetéseket ismerő, Isten teremtett világára rácsodálkozó lelki nevelésre törekszünk, mely *„Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember vevén, elvet az ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy fává, és az égi madarak fészket raktak annak ágain.”* [Lk 13,19] Így igyekszünk mi is kihasználni minden alkalmat arra, hogy gyermekeink szívében elvessük az Istentől kapott magot, mert ez az egyetlen módja, hogy egészséges lelkiéletű, keresztyén életet élő felnőttekké váljanak.

Az iskolai tanév végéhez közeledve *játékos iskolai előkészítő foglalkozásokra*, ismerkedésre, testvéri együttlétre várjuk a jövődi kisiskolásokat, akik leülhetnek az iskolai asztalokhoz rajzolni, kipróbálhatják a képességfejlesztő játékokat, mesét hallgathatnak, énekelhetnek, mondókázhatnak. Az együttlét végén a kicsik és szüleik számára szerény agapéval, szeretetvendégséggel szeretnénk emlékeztetni tenni ezeket az alkalmakat.

TÓTH LINDA TÜNDE és TÓTH JUDIT
JANKÓ MÓNIKA és HÉJJA RÉKA
leendő elsős tanító néni

Az iskolai beíratás időpontja a 2012/2013-as nevelési évre
március 26–27. (hétfőn–kedden) 8–17 óra.

A beíratás helye:
Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola
és Gimnázium (Orosháza, Bajcsy-Zs. u. 1.)

Gondolatok a tanév igéjéről

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak el, járnak, és nem fáradnak el.” [Ézs 40,31]

A tanév igéjének Ézsaiás próféta szép verssorát választottuk. A fogságban lévő fáradt, elcsüggedt gyülekezet számára írta ezeket a sorokat. Ézsaiás prófé-

ta szavai napjainkban is aktuálisak. Mít jelentenek számunkra? Hogyan foglalmazták meg a nevelők a félévi beszámolójukban?

„Ez az ige számunkra parancsolatot jelent, hogy a ránk bízott gyermekeket ismertessük meg Istennel, higgyenek benne, tudjanak imádsággal fordulni Hozzá, s Jézussal járják végig mindennapjaikat.”

„Ez az ige lelki megerősítést jelent számunkra. Munkánk során Istenben bízva, Hozzá imádkozva kérhetünk erőt ahhoz, hogy meg tudjuk valósítani céljainkat.”

„Reményt ad számunkra a mindennapokra. Néha érezhetjük, hogy megfáradtunk a mindennapi munkánkban, de Isten figyel ránk és erőt ad nekünk. Gyermekeinkkel gyakran közösen imádkozunk áhitaton azért,

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

☞ *hogy adjon az Úr erőt, türelmet és figyelmességet nekünk, illetve társainknak. A gyerekek önállóan is szoktak imádkozni az osztály előtt és ezek a kis imádságok – melyeket betegekért vagy önmagukért mondanak – szóhoz szólóak. Az Úr reményt ad számukra és számunkra is. Miután hallok egy imádságot, úgy érzem, erőt kapok ahhoz, hogy tovább menjek a megkezdett utamon.”*

„Ez az ige kiapadhatatlan erőforrás számunkra. A keresztyén ember is esendő, nekünk is vannak hibáink, de mindig van kihez fordulnunk.”

„Ezekből a verssorokból biztatást kapunk. Hiszen sokszor hajlamosak vagyunk sötétebben látni a helyzetünket, elcsüggedünk, ilyenkor lelket önthetnek belénk az ige szavai. Biztatást nyerhetünk általa, miközben megújul erőnk, kitartásunk, elkötelezettségünk.”

„A tanév igéje összefüggésbe hozható oktatási feladatainkkal is. Segítségével értelmezhetjük a differenciálás, a

felzárkóztatás, a tehetséggondozás fogalmát is. Mit jelent szárnyalni, futni, járni?”

„Rajzóráimon a gyermekekkel többször utazunk a képzeletünk világába, környezetünk valóságos formáinak tanulmányozása mellett. Ilyenkor elfelejtjük a valóságban tapasztaltakat, és azt mondjuk a lehetetlen helyett, hogy bármi lehetséges. Szeretném, ha most elkísérnétek egy hasonló utazásra, egy pillanatnyi, de talán nem pillanatnyi tanulmányi kirándulásra, a »Mélységélesség« című fotókiállításra! Az említett kiállítás tárlatán olyan képekkel találkozhatunk, amelyek csak lebegnek mindannyiunk emlékezetében – örök biztatást adók vagy épp csalódást okozók –, várva, hogy az idő, a gyógyír, a fixír helyre tegye őket. A képek rengetegében keressük a mélységélességet. Mélységélesség. Azt mondják, minél közelebből fényképezünk, annál kisebb, és minél távolabbról, annál nagyobb. Am valójában – amint egyszer olvastam – »olyan, amit nem lehet kiszámítani. Vannak, akiknek eljön [én szerencsésnek vallhatom magam], és vannak, akiknek sohasem sikerül elérniük.«

Röpke utazásunk, tanulmányi kirándulásunk messze nem közelít a végéhez, a feléhez értünk csupán. Már most csalódtok, fáradtok, erőtlenek, esetleg új lendületre szomjaztok vagyunk? Hol találhatnánk meg erőforrásainkat? És ekkor ott állunk mindannyian egy különleges kép előtt. A paszpartu néhány sorára tekintünk. Már látod? Én már megtaláltam: »De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.« [Ézs 40,31]

Nos, közös élményeink után elmondhatjuk, hogy olyan helyre jutottunk el, ahonnan nincs visszaút. Az erőforrásunk – Isten – útjára. Köszönöm, hogy veletek utazhattam, utazhatok!”

Az első félévben végzett munkánk során tapasztalhattuk: ha az Úrban bízunk, órá figyelünk, a nehézségek mellé új erőt kapunk. Olyat, amely nemcsak a továbblépésekre elég, hanem egyenesen szárnyalásra, akár átlépve saját lehetőségeinket is.

„Isten erőt ad a fáradtnak és az erőtleneknek megsokszorozítja az erejét.” [Ézs 40,30]

Befejeződött az iskola bővítése

2012. január 25-én kiállítással egybekötött rajzteremavatásra került sor iskolánkban. Egy újabb alkalom, hogy ne feledkezzünk meg arról, akinek mindent köszönhetünk: „Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményről.” [Zsolt 103,2]

Hálát adunk az épületért. 2010 szeptemberében már birtokba vettük az új épületrész három szintjét: a számítástechnika-termet, a két nyelvi labort és az irodákat.

A bővülés jól szolgálta pedagógiai céljaink optimális megvalósulását, de ehhez még hiányzott egy olyan tér, amely valóban méltó helyet biztosít a rajzórák megtartásához.

Hálát adunk az emberekért: a tanítókért, a tanítványokért, a szülőkért. Nélkülük csupán üresen tátongana az épület, nem szolgálhatná a nevelés és oktatás nemes küldetését.

Az avatási alkalom Bacsur Fanni (7/6) és Madarász Dóra (8/6) szereplésével kezdődött, Philipp Emanuel Bach duettjét fuvolán adták elő.

A kiállítást Fehér Borbála igazgató nyitotta meg. Az alábbiakban a megnyitón elhangzott beszéde olvasható:

**Tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Kedves Vendégeink!**

Köszönöm, hogy eljöttök és osztoznak örömünkben. Az örömünk forrása, hogy bővült az iskolánk, befejeződött a beruházás. Az új épület immár a harmadik emeleti rajz szakteremmel szolgálja a művészeti nevelést. Hálás vagyok kolléganőmnek, Celuskáné Csepregi Aliciának, amiért megálmodta és ünnepélyes formába öntötte a teremavatót. Megkereste és megszólította volt tanítványainkat, összegyűjtötte az első galéria anyagát. A rajzterem avatása azzal vált igazán ünneppé, hogy iskolánk volt (itt érettségizett) diákjai hozták el munkáikat: Rajki Judit, Baji Zoltán és Lengyel Balázs. Köszöntöm most Öket: Juditot, Balázst és Zoltánt!

Egy kiállítás megnyitása nemcsak megtisztelő, de mindig is örömteli feladat. Örömteli azért, mert egy-egy kiállítás tárgyai az alkotás örömét hordozzák. És ezt az örömet átadják a szemlélőnek is.

Ha itt most körbetekintünk, akkor szép képeket, grafikákat, fotókat és tárgyakat látunk. Manapság, amikor bárki könnyű szívvel mondhatja szépnek a csúnyát, állíthatja be helyesnek a helytelen, hamis és talmi dolgokat mondhat értékesnek és fordítva, jó tudni azt, hogy a szépnek és az értéknek is mindig lesznek művelői, hirdetői. És amint azt az itt látható alkotások mutatják, a szép bemutatását felvállalók is lesznek mindig. Különös ajándék, ha ebben a folyamatban az iskola közreműködik azzal, hogy felismeri és gondozza a tehetséget.

A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium kiemelt feladatának tekinti a tehetséggondozást, hiszen ez az evangélikus egyház életében is több évszázados hagyomány. Egyházunk és iskolánk kiemelt hangsúlyt helyeztek és helyeznek a talentumokkal való sáfarkodásra, a tehetségek támogatására. Evangélikus iskolánkat így a múlt is kötelezi.

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Valljuk, hogy Isten talentum nélkül senkit sem bocsátott erre az életre. Kezdetektől törekedtünk arra, hogy a közepesen haladóban is felfedezzük a nem középserűt.

Munkánk akkor eredményes, ha diákjainkat képességük szerint neveljük, ha arra törekszünk, hogy minden diák ismerje meg önmagát, találja meg Istentől rendelt útját, a maga öröme, embertársai javára, Isten dicsőségére.

Azt kívánom azt itt tanuló diákoknak, azt a tanító tanároknak, hogy használják egészséggel és hosszú ideig azokat a lehetőségeket, amelyeket a megújult intézmény ad számukra, és folytassák a munkát abban a szellemben, amely már két évtizedre tekint vissza városunkban.

Végezetül hadd osszak meg önökkel egy bölcsességet, amely Henry van Dyketől való: „Létezik egy fennköltebb becsű is, mint pusztán magasan állni a világban: meggöndyülni, és egy kicsivel magasabbra emelni az emberiséget.”

Reméljük, hogy nekünk is sikerül ezzel a most átadott rajzteremmel és a korábban birtokba vett részekkel magasabbra emelnünk az emberiség kicsiny részét, magasabbra emelnünk Orosházát!

A kiállítók bemutatkozása:

Baji Zoltán

Tanulmányaimat az Orosházi Evangélikus Általános Iskola és Gimnáziumban folytattam az érettségiig, majd a Zrí-

nyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemen szereztem diplomát, mint közlekedésmérnök. Jelenleg hivatásos katonai szolgálatot látok el Kaposvár helyőrségben. Grafikával 8 éve foglalkozok, hobbiszinten. Előnyben részesítem a ceruzarajztechnikát, valamint az általánosnál lényegesen nagyobb méretű ábrázolást. Eddigi legnagyobb elismerésem, egy nívódíjat, a Honvédelmi Minisztérium, valamint a Magyar Művelődési Intézet és Képzőművészeti Lektorátus adományozta nekem, 2007 őszén. Kiállításon több ízben volt szerencsém egyénileg bemutatkozni Kaposváron és környékén, valamint Orosházán. Csoportosan pedig Budapesten, Gödön és Mátraházán.

Lengyel Balázs

2005-ben kezdett érdekelni az íjászat, így az Orosházi Íjász Egyesület tagja lettem. Érdeklődésem a tradicionális íjászat, az ősi hagyományok felé fordult, majd Békéscsabán a Csaba Lovas-Íjász Körben gyarapítottam tudásomat. Itt ismerked-

tem meg a hagyományörző íjászat alapjaival, a lovaglással, a korhú ruházattal és ezek kiegészítőivel. Ekkor kezdődött a tarsolyok és a bőrműves, ötvös munka iránti szenvedélyem. Első tarsolyomat magamtól készítettem, majd többektől kaptam szakmai tanácsokat az ötvös és a bőrös munkákkal kapcsolatban. Így szép, korhú alkotások kerülnek ki a kezeim alól. Mindent magam készíték a legapróbb részletekig. Kizárólag saját kezűleg poncolt-domborított – elsősorban sárgaréz, esetenként alumínium – lemezekkel díszítem tarsolyaimat. Jelenleg Békéscsabán a Kézműves Szakiskola és Alapfokú Művészeti Szakiskolában tanulok népi bőrművesként.

Rajki Judit

16 éves lehettem, amikor kaptam a tesómtól egy filmes fényképezőgépet, majd egyre több időt töltöttem kattintgatással. A fotózást megszeretve a békéscsabai Kós Károly Szakképző Iskolában tanultam fényképész szakon, és Hódmezővásárhelyen, a Digitál Fotó 2002 Kft-nél töltöttem a gyakorlatomat, ahol lehetőségem volt a fotózás minden területével megismerkedni. A fényképészbizonyítvány megszerzése után még vonzott a kamerázás, az animációkészítés és a weblapszerkesztés, így elvégeztem a multimédiafejlesztő szakot is Mezőkovácsházán, a Hunyadi János Közoktatási Intézményben. Ma már a mindennapjaim része a fotózás, a hobbiból szép lassan hivatás lett.

Kisdiákok az Országházban

Magyarország Alaptörvényének hatályba lépésekor jelent meg a „Magyarország Alaptörvénye” című reprezentatív album. Ez alkalomból a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium képzőművészeti pályázatot hirdetett tavaly szeptemberben 6–18 éves gyermekek és ifjak számára. Olyan alkotásokat vártak, melyek a benevezők egyéni, családi, csaldörténeti élményeire épülnek, illetve az elképzelt közös jövőről szólnak.

Tehetséggondozó délutánok keretein belül készültünk a meghirdetett pályázatra.

Első alkalommal Tóth Judit tanárnő tartott gyermeknyelven megfogalmazott, rendkívül érdekes, diafilmes előadást hazánk főbb történelmi eseményeiről, amit ez úton is köszönünk neki. Második alkalommal a témát művészeti ol-

dalról közelítettük meg. A képzeletünk világába történő utazást segítette a rengeteg beszélgetés, a színes diakepek, a videofilmek, a könyvek és a magyar népzene. Végül az alkotással, a tartalomnak megfelelő képi megoldások megtalálásával, egyéni stílus kialakításával, érzések színekkel történő kivetítésével folytattuk.

A kitartó munka meghozta a szívünk mélyén remélt eredményt. Közel hétezer pályaműből válogatta ki azt a harminc alkotást a zsűri – köztük iskolánk tanulójának, a 4. b osztályos Benkő Grétának „Mit kíván a magyar gyermeknemzet?” című festményét –, amely képviseli a mai felnövekvő nemzedéknek a meghirdetett tárgykörben kifejezett vizuális szemléletét, gondolatait. Gréti egy ünnepélyes díjkiosztáson vehetett részt Budapesten, a

Parlamentben, 2011. december 18-án, ahol díjazásban részesült.

A zsűri elnöke, Sipos Endre a következő elismerő szavakkal véleményezte a pályamunkánkat: „Petőfi Sándor, ha látná ezt a rajzot, öröm töltené el a szívét. Nemcsak azért, mert ő mint a szabadság szelleme jelenik meg a képen, hanem az örökmécsesnek örülne: a láng tovább ég. Örömről szól, hogy ezekért az eszmékért a most felnövekvő nemzedék tagjai képesek harcba szállni.”

Az ünnepélyes díjkiosztást követően meghívást kaptunk a Magyar Nemzeti Galériába, ahol 2012. január 2-án a közjogi méltóságok (köztük Orbán Viktor miniszterelnök) gratulációit is fogadhattuk. A kortárs magyar festők képei mellett a „Hősök, királyok, szentek” című kiállítás kísérő kiállításaként fél évig iskolánk

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

☞ tanulójának alkotása is megtekinthető a múzeumban.

– Hogyan érezte magát Gréti?

– Nagy öröm ért, hogy eljutottam a Parlamentbe. Ez úgy történt, hogy részt vettem egy országos gyermekrajzpályázaton. Témája: „Hazánk múltja, jelenje és jövője”. Felkészítő tanárom, Kaczkó Rita tanító néni segítségével hétezer pályázó közül hatodik helyezett lettem. A rajzomat nagy örömmel készítettem, nem is gondoltam akkor még, hogy ekkora siker-

re lesz. Fantasztikusan jó érzés volt ki-menni és átvenni az oklevelet, s a rajzom mellett büszkén állni. A Parlament lenyűgöző látványt tárt elém a szönyörű szobraival és freskóival. Felemelő érzés volt, amikor a magyar koronázási ékszereket tekinthettem meg, és élmény volt látni a koronaőröket is. Nagyon örültem, hogy ott lehettem, és remélem, máskor is lesz alkalmam a műveimet megmutatni és a jövőben is hasonló sikert elérni!”

Sikerként könyvelem el nemcsak a szép eredményt, hanem azt a gondosságot, szeretetet és örömet is, melyeket a gyermekeken figyeltem meg foglalkozásaink alkalmával. Köszönöm szépen a kinttartó és lelkes munkájukat, a jövőre tekintve pedig szívből kívánok hasonlóan szép eredményeket, élményeket!

A Magyar Nemzeti Üdülési Alapítvány rajzpályázatát hirdetett 5–10 éves korú gyermekek számára 2011. december elején. Olyan alkotásokat vártak, amelyek Szent Erzsébet példaadó életén keresztül ábrázolják a szeretetet, jóságot, segíteni akarást, jószívúséget, kedvességet, önzetlenséget, gondoskodást és adakozást.

A pályázat időközben lezárult és a kírásra beérkezett közel 900 érvényes alkotásból a zsűri elnöke, Jankovics Marcell (Kossuth- és Balázs Béla-díjas magyar rajzfilmrendező, kultúrtörténész) és annak két tagja, Keresztes Dóra, valamint Szabados Árpád (festő- és grafikusművész) döntést hoztak.

Iskolánk 4. a osztályos tanulójának, Chlebnyiczki Petrának a „Világ kódében felragyogó csillag” című alkotását a legjobb 30 pályamű közé választották. Szívnemesis munkáját oklevéllel, illetve értékes művészeti kellékekkel jutalmazták. Petra így meghívást kapott az Erzsébet-utalvány sajtóbemutatójával egybekötött, a meghirdetett rajzpályázat ünnepélyes eredményhirdetésére, 2012. január 20-ára, a Parlamentbe.

– Hogyan érezte magát Petra?

– Nagyon örültem, hogy eljutottam a Parlamentbe. Ezt úgy értem el, hogy részt

vettem az Árpád-házi Szent Erzsébet országos rajzpályázaton. Erre a rajzpályázatra Kaczkó Rita tanító néni segítségével, közel 900 pályázó közül a 30 legjobbra kerültem. Így meghívást kaptam a 2012. január 20-án megrendezésre kerülő díjátadó ünnepségre, a Parlamentbe. Az Országház lenyűgöző látvány volt számomra. A rövid parlamenti sétánkon számos festményt és szobrot, valamint a csodás koronázási ékszereket is láthattam. Az ünnepség hangulatáról a Kolompos együttes gondoskodott. Nagyon boldog és büszke voltam, amikor elhangzott a nevem és átvehettem az ajándékot, illetve az oklevelet. Remélem, a jövőben is részt vehetek ilyen pályázatokon és sikereket érhetek el.

„Mindezen pillanatok hozhatnak a figyelmes ember számára sikert, siker lehet egy mosoly valakire... az ilyen apró mosolyok adhatják meg a teljességet.”

KACZKÓ RITA
tanítónő

„Hazádnak rendületlenül...”

Intézményünk immár 10. alkalommal hirdette meg a Magyar Kultúra Napja és Kölcsey Ferenc Himnuszának születése alkalmából a Kölcsey Ferenc Versmondó Versenyt, Rajzpályázatot és Népdal-éneklési Versenyt az orosházi és környékbeli diákok, az ország evangélikus iskoláiban tanulók, valamint a határon túli testvériskola növendékei részére.

A megmérettetésre 2012. január 20-án, 10 órától került sor iskolánkban. E versenyyel kívánjuk méltó módon megünnepelni nemzeti imádságunk megszületését. Emellett ébren akarjuk tartani tanulóinkban a kultúratisztelést, a magyar hagyományok ápolásának fontosságát.

A versmondó versenyt három korcsoportban (7–8., 9–10. és 11–12. osztály) rendeztük meg, melyre (tag)iskolánként és korcsoportonként 1 szavaló nevezhetett. A versenyzőknek két verssel kellett jelentkezni. Az idei kötelező mű Vörösmarty Mihály Szózat című alkotása volt, a másik költemény bármely magyar szerző tollából született alkotás lehetett. A gimnazisták zsűrijében Kondor Katalin (újságíró, a Magyar Rádió egykori elnöke), Szilágyi Andor (filmrendező) és Varga Zoltán (a Magyar Rádió munkatársa), az általános iskolásokban pedig Vetésiné Petrányi Erzsébet (nyugalmazott magyartanár), Nagy Sándorné (iskolánk

nyugalmazott igazgatóhelyettese) és Józsa Mihály (előadóművész) vett részt.

Az énekversenyre három kategóriában vártuk az énekelni szerető tanulók jelentkezését. Iskolánként minden kategóriából 2 diák jelentkezhetett. A zsűri tagjai: Jakab Annamária (Orosházi Liszt Ferenc Alapfokú Művészetoktatási Intézmény igazgatója), Lestyán Mihályné (Orosházi Liszt Ferenc Alapfokú Művészetoktatási Intézmény igazgatóhelyettese) és Jantos Istvánné (iskolánk nyugalmazott igazgatója) voltak.

A képzőművészeti pályázathoz (a korábbi évekhez hasonlóan) fotópályázat is kapcsolódott. Témája mind a képzőmű-

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

vészeti, mind a fotópályázatnak: „Magyarország múltja, jelene, jövője”. A beérkezett és jutalmazott alkotásokból kiállítást tekinthettek meg az érdeklődők. Az alkotások elbírálását Mezei Fehér Judit (Orosházi Városi Képtár munkatársa, az Orosházi Képzőművészeti Kör és az Orosházi Festők Csoportjának tagja) végezte.

Erre a versenyre az ország különböző pontjairól érkeztek hozzánk (pl. Győr, Aszód, Nyíregyháza, Budapest, Szarvas, Sopron, Miskolc). Az evangélikus iskolák mellett orosházi és környékbeli diákok is részt vettek a versenyen, így végül 35 versmondó, 33 népdalénekes tisztelt meg bennünket jelenlétével, s 80 képzőművészeti alkotást küldtek be hozzánk a tanulóknak.

Sok szép produkciót hallgathattunk meg a délelőtti folyamán, s a nap végén a legjobbak könyvjutalmat vehettek át. Aki nem lett helyezett, annak jutalma az volt, hogy egy tartalmas napot töltöttünk el együtt.

Köszönjük mindenkinek a részvételt, és bízunk benne, hogy jövőre ismét találkozunk!

Az alábbiakban a díjazottak népes táborra kerül felsorolásra:

SZÁVALÓVERSENY

7–8. osztály:

1. díj: Vida Enikő (Fasori Evangélikus Gimnázium, Budapest)
2. díj: Juhász Dávid (Schéner Mihály Nevelési és Oktatási Központ, Medgyesegyháza)
3. díj: Horváth Kata (Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ, Győr)

Különdíj:

Varga Alexandra (Táncsics Mihály Közoktatási Intézmény és Tehetségközpont Vörösmarty Mihály Tagintézmény, Orosháza)

9–10. osztály:

1. díj: Somogyi Zsófia Luca (Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ, Győr)
2. díj: Horváth Dorina (Táncsics Mihály Közoktatási Intézmény és Tehetségközpont, Orosháza)
3. díj: Bodor Rajmund (Kossuth Lajos Evangélikus Általános Iskola, Gimnázium és Pedagógiai Szakszolgálat, Miskolc)

Különdíj:

Mikulecz Mónika (Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium és Kollégium, Bonyhád)

11–12. osztály:

1. díj: Vági Bence (Berzsényi Dániel Evangélikus Gimnázium, Sopron)
2. díj: Sándor Qiaomin (Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium és Kollégium, Bonyhád)
3. díj: Csiszár Angéla (Sztehlo Gábor Evangélikus Általános Iskola és Gimnázium, Budapest)

Különdíj:

Fodor Tirza (Jankó János Általános Iskola és Gimnázium, Tótkomlós)

ÉNEKVERSENY

5–6. osztály:

1. díj: Madarász Noémi (Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Orosháza)
2. díj: Seres Adél (ÁMK, Csorvás)
3. díj: Homoki Adél (Evangélikus Egyház Aszódi Petőfi Gimnáziuma, Szakképző Iskolája és Kollégiuma, Aszód)

7–8. osztály:

1. díj: Ambrusz Előd Gábor (Bonyhád)
2. díj: Bognár Lili Janka (Kossuth Lajos Evangélikus Általános Iskola, Gimnázium és Pedagógiai Szakszolgálat, Miskolc) és Madarász Dóra (Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Orosháza)

Különdíj:

Ritzl Rebeka Rella (Liszt Ferenc Alapfokú Művészetoktatási Intézmény, Orosháza)

9–12. osztály:

1. díj: Németh Ibolya (Liszt Ferenc Alapfokú Művészetoktatási Intézmény, Orosháza)
2. díj: Méhes Adrienn (Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ, Győr) és Garai Laura (Evangélikus Egyház Aszódi Petőfi Gimnáziuma, Szakképző Iskolája és Kollégiuma, Aszód)
3. díj: Kőrösi Szabó Eszter (Evangélikus Kossuth Lajos Gimnázium, Nyíregyháza)

Különdíj:

Csete Dániel (Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ, Győr)

KÉPZŐMŰVÉSZETI PÁLYÁZAT: RAJZPÁLYÁZAT

7–8. osztály:

1. díj: Izer János 7. o. (Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ, Győr)

2. díj: Izer Ágnes 7. o. (Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ, Győr)
3. díj: Kenyeres Petra 7. b (Benka Gyula Evangélikus Általános Iskola és Óvoda, Szarvas)

Különdíj:

Szabó Krisztina 7. o. (Sztehlo Gábor Evangélikus Iskola és Gimnázium, Budapest) és Cszimadia Anett 7. o. (Liszt Ferenc Alapfokú Művészetoktatási Intézmény, Orosháza)

9–12. osztály:

1. díj: Császár Ilona 12/B (Fasori Evangélikus Gimnázium, Budapest)
2. díj: Szabó Maja 9. o. (Berzsényi Dániel Evangélikus Gimnázium Líceum, Sopron)
3. díj: Takács Eszter (Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ, Győr)

Különdíj:

Vincze Délia 12/6 (Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Orosháza) és Locsánci Mátyás (Berzsényi Dániel Evangélikus Gimnázium Líceum, Sopron)

KÉPZŐMŰVÉSZETI PÁLYÁZAT: FOTÓPÁLYÁZAT

7–8. osztály:

1. díj: Borbély Petra (Benka Gyula Evangélikus Általános Iskola és Óvoda, Szarvas)
2. díj: Csáki Erika 8. o. (Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Orosháza)
3. díj: Veres Bence 8/6 (Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Orosháza)

9–12. osztály:

1. díj: Szabó Zoltán 10/6 (Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Orosháza)
2. díj: Nyemcsok Adrienn 11/6 (Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Orosháza)
3. díj: Tóth Henrietta 12/4 (Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Orosháza)

Különdíj:

Nemes Ádám 12/4 (Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Orosháza)

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Hittanverseny 2012

Iskolánkban idén is megrendezésre került az Országos Evangélikus Hittanverseny városi fordulója. A megmérettetésen intézményünk minden évfolyama, osztálya képviseltette magát, a kis elsősoktól egészen az érettségire készülő 12-es korosztályig. Külön öröm volt számunkra, hogy idén számos külső iskolából érkező csapat is megtisztelte a versenyt, igazán szép eredményeket elérve, hála felkészültségüknek és felkészítő tanáruk lelkiismeretességének. Így köszöntöttük magunk között a Vörösmarty és az Eötvös általános iskola, valamint a Tánacsics gimnázium, illetve Bánkiné Horváth Marika néni versenyzőit.

A kiírt verseny 3 részletben került lebonyolításra, először az alsós, majd másnap a felsős diákok, legvégül pedig a gimnazisták jöttek.

A verseny idén „Családok a Bibliában” címmel került kihirdetésre. A diákok az előre meghatározott bibliai történetekben ismerkedtek meg a családi kötelekkel, s adtak számot tudásukról egy játékos verseny formájában.

A városi forduló egyúttal selejtező is, hiszen a két legjobb alsós és felsős csapat képviselteti magát a március 31-ei területi versenyen.

Bár hivatalosan hittanverseny a megnevezés, valójában mégsem egy versenyről van szó, hiszen közöttünk nincsenek nyertesek vagy vesztesek. Résztevők vannak, diákok, akik egytől egyig már győztesnek érezhetik magukat, hiszen készülésük során a legszentebb üggyel foglalkozhattak: Isten igéjével. Így kívánom az olvasók nevében is minden versenyző életére Isten áldását.

RIBÁRSZKI ÁKOS

Evangélikus iskolánk diákjainak helyezései:

1–2. osztály:

1. díj: Csizmadia Laura, Palacsik János, Fodor Gergő, Molnár-Farkas Noel
2. díj: Gabnai Alexandra, Nagy Dorina,

Nagy Noémi, Bubea Levente

3. díj: Mrena Kende, Mrena Dorina, Veres Zsófia, Szűcs Dorina

3–4. osztály:

1. díj: Podhorszky Viktória Anna, Mlinarics Laura Sára, Chlebnyczki Petra, Vajer Blanka
2. díj: Szekerczés Viktória, Vincze Lizett, Palócz József, Gabnai Marcell
3. díj: Szabó Regina, Rajki Róbert, Tóth Tibor, Berta Viktor

5–6. osztály:

1. díj: Madarász Noémi, Benkő Katalin, Kovács Fanni, Bacsur Zsófi
2. díj: Szabó Alexandra, Gombos Panna, Gábor Zorka, Szluka Sarolta
3. díj: Héjjas Balázs, Matejdesz János, Berta Dávid, Ádász Zsombor

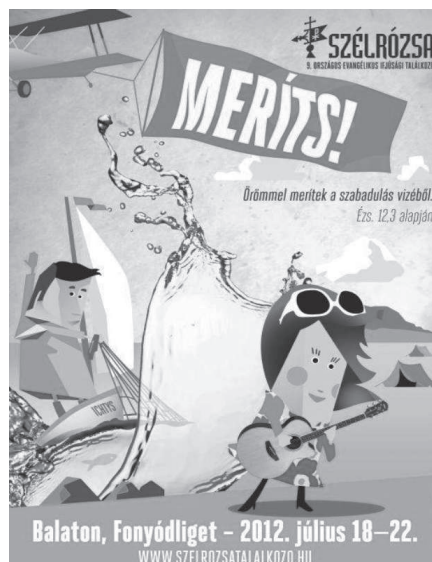
7–8. osztály:

1. díj: Bacsur Fanni Ildikó, Pilesz Alexandra, Szász Dániel, Kishonti Pál
2. díj: Krccsméri Zsuzsanna, Madarász Dóra, Ágoston Bernadett, Horváth Csaba
3. díj: Andó Mónika, Fejes Enikő, Szabó Annamária, Tuska Balázs

Már készülünk a Szélrózsára

Előtalálkozó 2012

Szélrózsza. Ezzel a névvel indult útjára 1996-ban, Váralján (a német Kirchentag mintájára) megszervezett találkozó. A gyenesdiási, főtí tábortok mellett igény mutatkozott a huszonévesek körében egy országos tábor létrehozására. A két évente, mindig az ország más pontján megrendezésre kerülő találkozó a kezdeti egyszerűségéből idővel igényes, tartalmas fesztivállá nőtte ki magát. Így egy olyan találkozó lett, ahova szeretettel várják az evangélikus, protestáns, illetve tágabb értelemben véve a keresztyén fiatalokat. Ez az összesen ötnapos rendezvény remek lehetőséget ad keresztyén fiataloknak a találkozás örömeinek átélésére. Találkozásra Istennel, barátokkal, idegekkel... egymással. S hogy mi festi le legjobban egy Szélrózsza-találkozó han-

gulatát? Talán ez a felsorolás segít benne: sátorozás, beszélgetések, éjszakába nyúló koncertek, hajnali kiscsoportos éneklés-gitározás, KIE-kávéház, beszélgetős sátor, tábortűz, éjfél áhítatok, elcsendesedés, komoly témák, felhőtlen vidámság, sok nevetés. Összefoglalni is nehéz, hogy miért szeretjük a Szélrózsát, miért várjuk annyira a nyári találkozót, ami idén a Balaton partján, Fonyódligeten kerül megrendezésre, július 18 és 22 között!

A várakozás hosszú, és még csak februárt írunk, így a szervezők kitaláltak egy előtalálkozót a Balaton partjára, ahol, ha csak egy napra is, de a kedves érdeklődők újra átélhették a Szélrózsza élményét és kaphattak egy szeletet a fesztivál hangulatából.

Így vágunk neki a hosszú útnak feb- ➡

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

ruár 25-én (8 gimnazista diákkal) a balatonboglári sportcentrumba. Ugyanis ez volt az előtalálkozó helyszíne.

Délelőtt egy kedves, szívhez szóló áhítattal köszöntött bennünket a házigazda, Czöndör István lelkész, majd Szemei János püspök úr előadását hallhattuk az ember–ember és ember–Isten közötti távolságokról. Ezt egy kicsoportos beszélgetés, majd bőséges ebéd követte. A nap könnyedebb, szabadabb része dél-

után következett, amikor három zenekar foglalta el a színpadot, sorrendben a Gábrriel, majd a Korál-sziget, végül pedig a Szélrózsa Band. Ők ismételten egy remek hangulatú délutánnal ajándékoztak meg bennünket, felüdülés volt hallgatni a dícsőítő dalokat. Végül Grendorf Péter lelkész szavai kísérték el bennünket a hazáig.

Összefoglalva azt mondhatom, hogy egy remek hangulatú nap áll mögöttünk,

csak túl rövid volt. Valóban: csak egy szeletet kaptunk a nyári fesztiválból, így még jobban várjuk, hogy eljőjön július 18., összecsomagoljuk sátrainkat és felüljünk a Balaton felé robogó vonatra. Azért, hogy találkozhassunk és meríthessünk! Találkozzunk Istennel és merítsünk a szabadulás vizéből!

RIBÁRSZKI ÁKOS
iskolalelkész

Kik élnek a buyufa árnyékában?

A Kedves Olvasó talán csak annyit lát a vasárnapi családi istentiszteletek életéből, hogy 10 óra előtt nem sokkal gyerekcsapatok hagyják el mosolygós arccal és jókedvvel az orosházi evangélikus templomot. Csak hálát adhatunk Istennek, hogy a családi istentisztelet ilyen áldott alkalom a gyülekezet életében, ahol hétről hétre átlagban 30-40 gyermek találkozik Isten igéjével. Ezek az alkalomok különböző sorozatokat, témákat dolgozunk fel a gyerekekkel közösen, egy előre elgondolt terv szerint. Így ismerkedhettek meg közelebről ősszel a templomunkkal, amikor a „beszélő ház” témában az épület berendezéseit vettük végig, majd adventben Jézus érkezésére készültünk. A mostani témánk pedig egy hosszú utazásra hív bennünket. Egészen Afrikáig kell mennünk, hogy találkozzunk egy igazi buyufával.

De egyáltalán: mi is az a buyufa, kérdezheti a Kedves Olvasó. Ez egy olyan fajta, ami csak hetente egyszer bukkan fel Orosházán, vasárnaponként 9 órakor, a Győry Vilmos-teremben. Ilyenkor kezdődök ugyanis a családi istentisztelet, melynek mostani témáját „A buyufa alatt” című könyv szolgáltatja. Ezekben a történetekben a gyerekek különböző afrikai állatokkal találkoznak, amelyek izgalmasabbnál izgalmasabb történeteket mesélnek el nekik a szavanna mindennapjairól. Természetesen a történetek egytől egyig keresztyénségünk valamely fontos témakörét dolgozzák fel, úgymint: megbocsátás, szeretet, mennyország, üdvösség, bűnök, kereszthalál, irgalom stb. Előnye ennek a tanítási módszernek, hogy a gyerekek a bábokon keresztül játékosan ismerkednek meg keresztyénségünk alaptanításával. A számukra kialakított liturgiai keret, gyermekhitvallások, gyertyás énekek, gyereknyelven történő igehirdetés, mind abban segítenek, hogy az istentisztelet jelentőségét, Isten közelségét meg-

értsék, magukénak és fontosnak is érezzék.

Ebben a szolgálatban már több mint 10 éve segítségünkre van a Sámuel-csoport. Munkájuk, segítségük, felkészültségük nélkülözhetetlen a gyermekek között végzett szolgálatban. Tagjai az óvoda és az iskola pedagógusai közül kerülnek ki, alkotva egy jó hangulatú és nagyon lelkes csapatot. Nekik köszönhetjük a vasárnaponkénti bábózást, magukat a bábokat, a témák felvezetését, a játékokat, a kézműveskedést, az adventi és húsvéti játszóházat, s még a számtalan segítséget, alkalmat. Így a Harangszó újság mostani és elkövetkező számaiban bemutatkozok 2-2 Sámuel-csoportos segítő, ezzel is megköszönve és elismerve önzetlen munkájukat, amit végtelen szeretettel végeznek.

RIBÁRSZKI ÁKOS

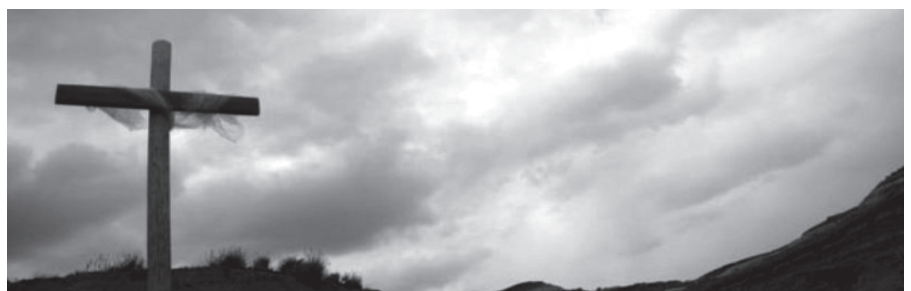
Nagy örömmel töltött el, hogy tavaly Ribárszki Ákos iskolalelkész megkérdezte tőlem, lenne-e kedvem csatlakozni a Sámuel-csoporthoz. Azóta aktívan részt veszek ebben a szolgálatban. 12 éve tanítok evangélikus iskolánkban, és nagyon szeretem azokat az alkalmakat, ahol közelebb lehet hozni Istent a gyermekekhez, amelyek élővé teszik a kapcsolatot köztük. A családi istentiszteletek, az ünnepeket megelőző kézműves délutánok és az azokhoz kapcsolódó gyermekközeli áhítatok, együttlétük, elcsendesedések mind alkalmasak erre. Tehát mindenkit szeretettel várunk va-

sárnaponként 9 órától a Győri-teremben! „Örüljenek, és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek.” [Zsolt 40,17]

Szenci Mariann (tanító)

Szeretettel köszöntöm a Harangszó újság olvasóit. Iskolánk 3. a osztályának tanító nénije vagyok. Matematikát és készségtantárgyakat tanítok. Diplomámat 1995-ben kaptam kézhez, Debrecenben. Az elmúlt 16 évben az Eötvös iskola nevelőjeként dolgoztam. Az idei tanévben kezdtem meg szolgálatomat az evangélikus iskolában. Szolgálatnak, mégpedig nagy felelősséggel járó, áldott szolgálatnak tekintem a gyermekek nevelését, oktatását. Evangélikus közösségünkkel 2009 őszén kerültem szorosabb kapcsolatba, amikor kisebbik lányom általános iskolai tanulmányait kezdte. A családi istentiszteletek meghitt hangulata, az Ige gyermekközelsége, az énekek lendülete ragadott magával. Szülőként vágyakozva figyeltem a Sámuel-csoport munkáját, melynek tagjai tolmácsként működtek közre Isten beszédének megértésében. Ma már boldogan mondhatom: én is „tolmács” vagyok. Lelkesen és az Úr erejével végzem feladatokat, nemcsak a Sámuel-csoportban, hanem a diakóniai csoportban is. 2011-ben gyülekezeti munkatársképzőt végeztem, s az ott tanultakat tudom kamatoztatni munkám során. Bízom abban, hogy Isten megáldja szolgálatomat, és gyümölcsözővé teszi azt mások számára. „Szeretemben szolgáljatok egymásnak.” [Gal 5,13]

Feketéné Varga Mónika (tanító)

Reménységed éltet?

Hogyan éljük napjainkat? Miért nem élünk reménységünk szerint? Vagy talán éppen a reményeink szerint élünk? Olyanok napjaink, amilyenek reményeink? Olyanok napjaink, amilyenek reményeink!

„A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltötte a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nekünk.” [Róm 5,5]

Kedves Olvasó! Ez az írás azért született meg, mert Isten embereket hívott el arra, hogy idén egy találkozót szervezzenek Reménység Fesztivál névvel. Találkozót Magyarországról, a magyar népért, hogy reménységünk legyen életükre nézve. Találkozót Istennel és az Ő egyszülött Fiával, aki szeretetét nyilvánvalóvá tette: megszületett és meg is halt értünk.

Kedves Olvasó, ennek ismeretében éled-e életedet? Ismered-e már Őt, megváltódat, személyesen? Ha igen, akkor ne légy hálátlan! Ne úgy élj, mint akinek reménysége csak erre a földre irányul! Inkább úgy élj, mint aki már ezen a földön is Istenre bízta minden gondját, gondolatát, tervét, örömét, bánatát és egész lényét, hogy Ő formálhasson azzá, akivé már születésed előtt eltervezett: a szeretet hangszerévé.

Vagy még nem ismered Jézust úgy, mint életed megváltóját, aki minden helyzetben veled van? Akkor ez a fesztivál neked szól, téged hív, hogy ismerd meg Őt jobban, és meglásd szeretetének egyedülálló voltát. Hogy megértsd és megszívleld: neked is egy csodálatos életet kínál.

Kedves Olvasó! Szeretnél-e számot adni a benned élő reménységről? Ha igen, akkor (Bánki-Horváth Györggyel közösen) téged is várlak szeretettel egy olyan előadássorozatra, amelyen a keresztyén élet és tanúságtétel szemináriumon tanult dolgokról hallhatsz gyakorlati tanácsokat mindennapi keresztyén életed számára.

Amennyiben érdekel az előadás, a lelkesí hivatásban érdeklődj az időpontokról! Kérlek, hordozd imádságodban ezt a találkozót, hogy minél több barátod, ismerősöd is meghallja Jézus hívását, s ha nem is a fesztiválon, de rajtad keresztül mindenféleképpen!

CSEHI JÓZSEF

Katonákat keresztelt meg az evangélikus tábori lelkész

Bensőséges ünnepségnek adott otthont a napokban a nyugat-koszovói Pec városában található KFOR-bázis, a Villaggio Italia tábor: nyolc, Pristinában szolgáló magyar katona vette fel a keresztséget az evangélikus egyház szertartása szerint.

A keresztelőt Nánai László Endre százados, az MH KFOR Kontingens ötödik váltásának tábori lelkésze celebrálta. Bach muzsikája után a lelkész megemlékezett arról, hogy a régi korok embereinek mit jelentett a keresztelő, hogyan készültek rá, valamint szót arról is, hogy a most keresztelő előtt álló katonák miként választották ezt az utat.

A szertartás után Nánai százados egy, a keresztszülőkkel közösen választott könyvet – benne egy útravaló idézettel – és egy szimbolikus gyertyát adott át a keresztségben részesülteknek.

Jámor Norbert zászlós már régóta készült erre az alkalomra. Mint elmondta: ott-hon eddig valahogy mindig elodázta a végső döntést, a külszolgálat ideje alatt azonban sokkal könnyebb volt a felkészülés is.

„Sok barátot szereztem, jó volt megtapasztalni az összetartozás érzését, ami egy misszióban különösen fontos, hiszen itt még inkább egymásra vannak utalva a katonák. Rohanó világunkban a pénz elhomályosítja az igazi értékeket, ezért a felkészülést komoly érzésként éltük meg, amely során László atya elbeszélgetett velünk az egyéni útról, hogy ki honnan jött, merre tart, mit szeretne elérni” – mondta a zászlós, aki szerint a titok abból áll, hogy ki kell beszélni a sérelmeket, a fájdalmakat, és így megtisztult lélekkel fogadhatjuk a keresztséget. (Tömbölné Czifrusz Loretta)

Bizonyára többen emlékeznek Nánai László százados úrra, aki evangélikus lelkész, és itt, Orosházán lett lelkész, többéves keresgélés után. Most közhírré tettük az evangélikus honlapon található hírt, kicsit rövidítve, hiszen a konkrét tábori lelkészi szolgálatba közülünk indult el. Isten vezesse továbbra is a krisztusi úton!

RJ

Az Önök 1%-ából sokan tanulhatnak! Rendelkezzünk adónk egy 1%-áról!

Az alábbiakban szó szerint közöljük a Magyarországi Evangélikus Egyház püspökeinek és országos elnökségének körlevelét az egyszázalékos adakozás fontosságáról:

Ezúton kérjük a Magyarországi Evangélikus Egyház híveit és mindazokat, akik bár nem tagjai egyházunknak, de társadalmi szolgálatunkat ismerik és értékelik, hogy adják első egy százalékaival támogassák a Magyarországi Evangélikus Egyházat (technikai szám: 0035).

Figyelmükbe ajánljuk, hogy a második 1% felajánlásával támogathatják egyházunk gyülekezeteit és intézményeit, illetve ezeknek az egyes helyi közösségek érdekében végzett munkáját. Ezekről kampányunk honlapja nyújt teljes mértékben tájékoztatást a <http://egyszazalek.lutheran.hu> oldalon.

Mivel a nekünk szánt és folyósított 1%-ok az evangélikus egyház költségvetésének jelentékeny forrását képezik, örömteli tény, hogy a felajánlók száma évről évre nő. Mindez ugyanis jelzi, hogy egyre többen tartják fontosnak egyházunk szolgálatát, s hogy egyre többen készek cselekvő módon is támogatni ezt a szolgálatot.

Kérjük gyülekezeteinket és intézményeinket, lelkészeinket és hiveinket, hogy érezzék maguk is közérdekű feladatuknak az egyszázalékos adakozás népszerűsítését! Fontos hangsúlyozni, hogy az is rendelkezhet egyszázalékos felajánlásról, akinek adóbevallást kell készítenie, ám nincs fizetendő adója, mert az egyház kiegészítő egyszázalékos támogatása a felajánlók száma alapján történik.

Ideai kampányunk középpontjában az evangélikus oktatás és nevelés, azaz óvodáink és iskoláink támogatása áll, de emellett széles körű társadalmi szolgálatunkat, diakóniai munkánkat és hitéletünket is támogatják mindazok, akik rendelkező nyilatkozatot nyújtanak be. Mert az Önök 1%-ából sokan tanulhatnak! Köszönjük!

Budapest
2012 februárja

Kortársak, sorstársak, egykori munkatársak

Az ember az évek során sok változást megél. Például nyugdíjba vonul. Készülhet rá, elképzelheti, tervezheti – és ez kell is. Aztán szeptemberben becsengetnek – de nem neki. Ekkor minden hiányozni kezd. A negyven év napi feladatai, a gyerekek, a tanítás, a munkatársak, a zsvivaj, a füzetek, az iskolai örömök és gondok. Szóval minden. A család, az unokák, a könyvek, a testvéri kezelt nyújtó egykori munkatársak könnyítik ezt a helyzetet. Az ima ereje, az Istenbe vetett hit erőt ad, nem enged elcsüggedni. „Ne kérdezd soha félve, hogy mi várhat még reád. Inkább ezt mondd: kíváncsi vagyok, hogy Istennek mi a terve velem.” (Selma Lagerlöf)

Egyik tervét Ribár János esperes fogalmazta meg november végén küldött levelében, de a találkozás ötletgazdája Jantos Istvánné, az evangélikus iskola első igazgatója volt. Az esperes úr levelében egy kis beszélgetésre, testvéri együttlétre, emlékezésre, elcsendesedésre hívta azokat a pedagógusokat, akik az orosházi evangélikus iskola tanulóit nevelték, oktatták sok esztendőn keresztül. „Mert jó lenne, ha mi régiek nem felejtünk el egymást, és az is nagyon fontos, amit Pál apostol írt: »... vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg egymás hite által« (Róm 1,12)».

Istennek adunk hálat ezért a lehetőségért. Már három alkalommal találko-

tunk a gyülekezeti házban. Létszámunk sosem volt teljes, de mindig tudtuk, miért nem tudott valaki eljönni. Emlékezéssel, beszélgetéssel, jó hangulatban töltöttünk el másfél-két órát. Az elcsendesedést, a lelki feltöltődést esperes úr szolgálata biztosította, aki teljes jogú tagja közösségünknek.

Kérjük Istent, legyen erőnk, egészségünk, hogy még sokáig összejöhessünk, s az évek múltával bővüljön körünk.

NAGY SÁNDORNÉ
a Székács evangélikus iskola
nyugdíjas igazgatóhelyettese

AZ EGYHÁZKÖZSÉGI VÁLASZTÁS VÉGEREDMÉNYE

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség tisztségviselői, presbiterei és a képviselő-testület tagjai a következő 6 esztendőben:

FELÜGYELŐ:
Németh Béla

MÁSODFELÜGYELŐ:
Szekeresné Dr. Rusznák Jolán

GONDNOKOK:
Györgyi István
K. Tóth László

JEGYZŐ:
Feketéné Varga Mónika

SZÁMVEVŐSZÉKI ELNÖK:
Kovácsné Keller Erika

SZÁMVEVŐSZÉKI TAGOK:
Csehi Józsefné
Lánczi Istvánné
Tarsoly Lászlóné

PRESBITEREK:
Bakos Józsefné
Bánki-Horváth György
Bánkiné Révész Adrienn
Csehi József
Csehi Józsefné
Dérné Csepregi Klára
Fehér Borbála
Gavallérné Koszorús Éva
Hajdú Zoltán
Jantos István
Károlyfalvi Zsolt
Koszorús Oszkár

Koszorús Oszkárné
K. Tóth László
Lázár Pálné
Madarász Géza
Nagy Róbert
Nagyné Györgyi Szilvia
Nemes Endréné
Révész Józsefné
Sitkei Ferenc
Szlukáné Kiss Valéria
Szőke Szabolcs
Tarr István
Zsoldi Attila

KÉPVISELŐ-TESTÜLETI TAGOK:
Bacsurné Nagy Ildikó
Bencze Géza
Benkő Barna
Benkő Zita
Berta Tünde
Celuskáné Csepregi Alicia
Czihatné Tóbiás Ibolya
Csécsei Pálné
Dimák Sándor
Feketéné Varga Mónika
Györgyi Istvánné (Csepelényi Edit)
Halupa József
Horváth Erika
Dr. Horváthné Csepregi Terézia
Jankai Zoltán
Jankainé Zelenka Anikó
Koncseg István
Kovács Csilla
Kovács Tiborné
Lánczi Istvánné
Lukács Ágnes
Mihutz Margit
Dr. Misurda Mihályné
Pusztainé Nagy Erzsébet

Pusztainé Ravasz Ildikó
Révész Rita Boglárka
Szárzné Körösy Edit
Szőke Bianka
Szőke-Kilián Szilvia
Szöllösiné Kassai Judit
Tarrné Kiss Hajnalka
Tatár Izabella
Tarsoly Lászlóné
Tóth Imre
Tóth Linda
Ujj Mária
Vajer Tímea
Varga Dudás József
Zsoldi Attiláné

A megválasztottak ünnepélyes beiktatására és eskütételére 2012. március 25-én, vasárnap délelőtt, a 10 órai istentisztelet keretében kerül sor.

Az új presbitérium első ülését 2012. március 29-én, csütörtökön, a 17 órai istentisztelet után tartja a gyülekezeti teremben.

Legyen Isten áldása az új vezetőségen, hogy a következő 6 esztendőben Isten segítségével betölthesse a megválasztásból fakadó feladatát.

Mint már jeleztük, az ünnepélyes iktatás előtt lelki felkészülésre hívjuk a megválasztottakat (a gyülekezet minden tagját is), március 22–24-ig, 17 órai kezdettel.

SZERKESZTŐSÉG

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Sütő Zsolt és Vas Csilla Éva leánya:

CSENGE 2011. december 3.

Bánki-Horváth Antal György és Gyömrei Médea fia:

BOTOND 2011. december 25.

Dominkó Zsolt és Antal Roberta leánya:

SZÓFIA 2012. január 8.

Szekeres Pál és Balsi Annamária fia:

PÁL 2012. január 28.

Török Róbert és Fojta Brigitta fia:

RÓBERT JÓZSEF 2012. február 19.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

TEMETÉS (2011. november 27.–2012. február 24.)

Tóth Sándorné (Takács Jolán 85) · Tóth Sándor Ferenc (89) · Deák Ferenc (58) · Tóth Kálmán (85) · özv. Tokodi Istvánné (Héjjas Julianna 92) · Dankó Pálné (Szabó Klára 61) · Bakos István (71) · Nemes Endre (68) · Berta Tibor József (82) · özv. Arany Árpádné (Dénes Irén 91) · özv. Gyarmati Józsefné (Győri Julianna 83) · Bencsik Elek (89) · Jankó Ferenc (61) · özv. Szabó Lászlóné (Keresztes Etelka Éva 85) · Tokodi István (69) · Koncsek Árpád (84) · Hamvasi Ádámné (Tóth Benedek Etelka 82) · Plesovszki Jánosné (Velki Mária 91) · Varga Gyula (70) · Dominkó Ferencné (Darók Jolán 90) · Tóth Sándorné (Gyarmati Emília 81) · Benkő Ferenc (84) · özv. Győri Istvánné (Iványi Julianna Erzsébet 91) · Párkány Jánosné (Szabó Zsuzsanna 88) · Kovács István (90) · Németh István (100) · Pálka József (70) · Horváth Jánosné (Verasztó Irén 84) · Berta Imre (68)

A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ. [1In 2,17]

Értékes könyvek, ajándékok

Felhívjuk a Kedves Olvasók figyelmét, hogy egyházközségünknek jól működő iratterjesztése van, ahol értékes olvasnivalót, ajándékot lehet vásárolni. Nagyszerű könyvek kaphatóak, amelyek segítenek a lelki életben, bevezetnek a Szentírásba. De vásárolhatóak szép képeslapok igei kiegészítéssel, kulcstartók, ígés lapok, csuprok és mindenféle kedves tárgy.

Most két értékes kiadványra külön is felhívjuk mindenki figyelmét:

1.) Egy Luther-sorozat első kötete is megvásárolható, amivel már a 2017-es reformáció ünnepre készül egyházunk. *Luther válogatott művei 5, Bibliafordítás, vizsgasztalás, imádság* (Luther Kiadó, Bp. 2011).

2.) Szalai András: *Más Jézus, más lélek, más evangélium* (Harmat–Apológia, Bp. 2011) című könyve a szekták kérdését dolgozza fel, ebben a témában tehát nagy segítség az eligazodni kívánóknak.

Az iratterjesztés felelőse Szöllősiné Kassai Judit

ADOMÁNYOK AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2011. november 26.–2012. február 24.

Szendri Horváth Ella	1000 Ft
Nagy Imréné	1000 Ft
Kovács Pálné	500 Ft
Tarr István és neje	1000 Ft
Pintér János (Szombathely)	5000 Ft
Sz Lukáné Kiss Valéria	500 Ft
Ribár János	1800 Ft
Szemenyei Ferencné	2000 Ft
Lázár Pálné	1000 Ft
Nagy Dénesné	1000 Ft
Bakos Józsefné	1000 Ft
Szabó Tibor Zoltánné	1000 Ft
Dr. Horváthné Csepregi Terézia	3000 Ft
Csete Sándorné	2000 Ft
Pataki László	2000 Ft
Tompa Pál	2000 Ft
Gombkötő Pálné	2000 Ft
Szula István és neje	1000 Ft
Kovács Lászlóné	1000 Ft
Bor Károlyné	3000 Ft
Szabó Gizella	2000 Ft
Szokodi László	1000 Ft
Nagy Sándorné	1000 Ft
Gombkötő Sándor és neje	2000 Ft
Csizmadia Ferencné	5000 Ft
Pásztorcsik Jánosné	1000 Ft
Kiss Sándorné	2000 Ft
Jankó Bálint	3000 Ft
Kovács Ferenc, Holeccka I. ifj. Györgyi István	2000 Ft
Papp Vilmosné	2000 Ft
K. Tóth László és neje	1000 Ft
Rajki József és családja	1000 Ft
Szász Zoltán	1000 Ft
Szász Zoltánné	1000 Ft
Fürst Enikő	2000 Ft
Pataki Etelka	2000 Ft
Dérené Csepregi Klára	1000 Ft
Dér Tamás	1000 Ft
Tóth Imre	5000 Ft
Csécsei Pálné	2000 Ft
Jankainé Zelenka Anikó	1000 Ft
ifj. Györgyi István	5000 Ft
Nemes Endréné	1000 Ft
ifj. Dimák Sándor	5000 Ft
Székács József Ev. Óvoda, Ált. Iskola és Gimn.	5000 Ft
Pál Tamásné	1000 Ft
Berta Sándorné	2000 Ft
Ballai Mihályné	2000 Ft
Bencze Géza és neje	15000 Ft
Győri Dani József	5000 Ft
Dr. Bálint Katalin	2000 Ft
Ilovszky Béla	5000 Ft
Janecska András	5000 Ft
Szalay József	5000 Ft
Szabóné Birkás Ella	2000 Ft
Benkő Barna	2000 Ft
Kovács Lajos és neje	1000 Ft
Dr. Soós Tibor	5000 Ft
Kovács Mariann	500 Ft
Nagy Lajosné	1000 Ft
Kiss Mihályné	2000 Ft
Kovács Tiborné és Kovács Tímea	2000 Ft
Pál Istvánné dr.	2000 Ft
Kiss János és Kiss Anikó	2000 Ft
Marosvölgyi Sándorné	1000 Ft
Laszli Józsefné	1000 Ft
Kiss Ferenc	2000 Ft
Kissné Betkó Katalin	2000 Ft
Bencze Imréné (Budapest)	4000 Ft
Név nélkül, de Istennél tudva lévő 6 testvértől	26000 Ft